

မြန်မာ့စိုးရာ
ဓမ္မသမားတိုင်းချာ
ပုံပြင်များ

ဒုတိယအကြိမ်

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

www.mgoe.com

mgyoe.com

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

မြန်မာ့ကိုးက
သွေးသားဂုဏ်ချာ
ပုံပြင်များ

ISBN9789997117571

9 789997 117571

2,500.00KS

မြန်မာ့ရိုးရာ သွေးသားရင်းချာ ပုံပြင်များ၊ ဦးအောင်သိမ်းမြတ်
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော် - စိုသံ
စာမူကိန်းမှာ ၂၂၃ + မူကိန်းမှာ ၁၂၀၈ ဇင်တီ x ၁၈၀၅ ဇင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၂၀၁၂ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေထုတ် ပထမအကြိမ်မူ

ရောင်းစား ၂ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မြန်မာ့ရိုးရာ
သွေးသားရင်းချာ ပုံပြင်များ
ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၉

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- စာဦးအမှာ	က
◆ စကားတတ်လှ မယ်ရူပ	၁
◆ ရသေ့တွေ့သောမြို့	၉
- နွားကျောင်းသားကြီး ဂေါပါလ	၉
- ဇော်ဂျီမျိုးနှင့် သိကြားမျိုး	၁၃
- ကျင်ကြီးမှဖြစ်သော မင်းသားကလေး	၁၈
- လှံပျံရှင် ဘုရင် လုန်ဂေါ်	၂၂
- ဗယမာန်ရဲ မင်းနေပြည်	၂၈
- ပြုသူထံ ရောက်သော ကံ	၃၆
- နန့်နှောင်းခါရီ ဒွေးမယ်နော်	၄၃
- နဂါးပတ် ကျော့ကွင်းဖြင့်	၄၃
- ပုရောဟိတ်၏ လက်စားချေမှုကြီး	၄၆
- ယောက်ျားတို့ လုံ့လ သေခါမှ လျှော့	၄၉
- ပြေးနိုင်မှ လွတ်မယ်ဟေ့နော်	၅၄
- ချဉ်ပေါင်ဟင်းကြောင့် ဓလေ့ပြောင်း	၅၇
- ကျား သောင်းကျန်းသော ကာလပျက်	၅၉
- သမိန်စကားကျွန်းမှ ဒလသို့	၆၂

- ခုတ်တလွဲ ရှုတခြားဖြစ်	၆၇
- ကျူးကျော်သူနှင့် လေးတော်ကြီး	၇၂
- ပုညရာဇာ၏ သားတော်	၇၅
- နန်းစာထလိုင်း သခင်မ	၈၁
◆ ပန်းချီဆရာ ဦးဇီးကွက်	၈၅
◆ အဆန်းပြိုင်ကြရာဝယ်	၉၅
- တော်လည်းတော်တဲ့ ခွေး	၉၅
- လိမ္မာလိုက်ပုံ ပြောမကုန်	၉၉
- ဆန်းပုံ ထူးပုံ အံ့မကုန်	၁၀၃
◆ နံဘုရင်ကို အထင်သေးမိ၍	၁၀၇
◆ ဖားပြုပ် တစ်ကောင် ဝါသောကြောင့်	၁၁၈
◆ ထုံသော နုံသော သားကိုးယောက်	၁၂၈
- ကမ္ဘာဖျက် မိုးကြီး	၁၂၈
- ကမ္ဘာဖျက် ရေကြီးခန်းချိန်	၁၃၃
- လူမျိုး လူနွယ် ပျောက်တော့မည်	၁၃၇
- သွေးသားရင်းချာ မြန်မာများ	၁၄၂
◆ မြောက် အရပ်သို့ ချီသော မင်း	၁၄၈
◆ ချစ်ကံနည်းသည့် ကြယ်ကလေး နှစ်ပွင့်	၁၆၄
◆ သနားစရာ အို ငှက်ငယ်	၁၇၃
◆ သုမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့်	၁၈၁
- ဘာသာ မတူသောကြောင့်	၁၈၁
- စိုင့်ကော်၍ ချုံပေါ် ရောက်ခြင်း	၁၈၆
- တရားသဖြင့် စီရင်ခြင်း	၁၈၉
◆ မိုးစက်ကလေးတွေ အောင်ပွဲခံပြီ	၁၉၄

- လေသာတောင်မှ ဘီလူးကြီး	၁၉၄
- လက် မပါသော ရွာသားများ	၁၉၈
- စုစည်းသော လက်ချောင်းများ	၂၀၁
◆ ဒိန်းသံထဲက ငဖျင်းဆိပ်	၂၀၇
- ပျင်းသူနှင့် ကြိုးစားသူ	၂၀၇
- ငါးချဉ် မုန့်သူနှင့် ချစ်သူ	၂၁၁
- ငါးချဉ်အိုး ကုမသောကြောင့်	၂၁၃
- ဆက်ရက်ကို ချိုး ထင်မှတ်	၂၁၆
- စာပြီးအမှာ	၂၂၁

mgyc.com

mgyc.com

တဦးအမှာ

မြန်မာ့ရိုးရာ သွေးသားရင်းချာ ပုံပြင်များသည် ဦးအောင်သိမ်းမြတ်ပြုစုသော အခြားပုံပြင်များနှင့် မတူညီပေ။ ဤစာအုပ်မှာ တစ်အူထုံဆင်း နောင်ရင်းညီအစ်ကိုဖြစ်သော ပြည်ထောင်စုသား တိုင်းရင်းသားများ၏ ပုံပြင်များဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်သော်လည်း ပြည်ထောင်စုသားတို့၏ ရိုးရိုး ပုံပြင်များ မဟုတ်ချေ။ တစ်ဦးကြားဖူးသော တစ်ဦး၏ပုံပြင်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဓိပ္ပာယ်နီးစပ်သော ပုံပြင်၊ ဆင်တူ ယိုးမှားပုံပြင်၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ တူညီနေသော ပုံပြင်များ စသည်တို့ဖြစ်ပေ၏။

ပုံပြင် အမှတ် ၁၊ 'စကားတတ်လှ မယ်ရူပ' ပုံပြင်မှာ ချစ်စရာကောင်းသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဤပုံပြင် ထဲတွင် ပါဝင်သော ညီနောင်ခုနစ်ဦးမှာ မြန်မာပုံပြင်များတွင် မကြာခဏတွေ့ရတတ်သော ဇာတ်ဆောင်များကို မြင်ယောင် လာရ၏။ ခရီးအတူသွားသော ညီအစ်ကို ခုနစ်ဦးအနက် လမ်းတွင် တွေ့သောအရာများကို ယူဆောင်လာသည့် ညီ

အထွေးကား လှေ၊ ကြခတ်ဆူး၊ ရေညှိ၊ ကြက်ဥတို့ကို ခေါ်သွားသော ငလက်မ၏စရိုက်နှင့် တူလှပေသည်။

သရေခေတ္တရာ ရာဇဝင်ကို ကြားဖူးသူတိုင်း ဗေဒါရီကို မသိဘဲ မနေပါ။ ဗေဒါရီကိုသိသူတိုင်းသည် ရသေ့ကြီး၏ ကျင်ငယ်ရေကို သောက်မိသောသမင်မမှ လူသားမိန်းကလေးကို ဖွားမြင်သည်ဟု သိကြပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၂ ဖြစ်သော ‘ရသေ့တွေ့သောမြို့’တွင် လူ၏ကျင်ကြီးကို စားမိသော တောသားသတ္တဝါမှ လူသားကိုမွေးကြောင်း ပါရှိသည်။ ထိုအခါတွင် ဗေဒါရီကို သတိမရဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။

ပုံပြင် အမှတ် ၃ ပါ ‘ပြုသူထံရောက်သောကံ’ မှာ လည်း ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ကြသော ဘာသာဝင်တို့၏ စိတ်နေကို သိနိုင်သည်။ မထွေးလေးပုံပြင်ကို သတိရစရာ ဖြစ်ပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၄ မှာ ‘နန့်နှောင်းခါရီ ဒွေးမယ်နော်’ ဖြစ်၏။ နန့်သော်ကသည် ချစ်သူကိုမြင်သဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်သွားရာ အကွပ်ပြေနေသောကြမ်းကို နင်းမိကာ ချဉ်ပေါင်ဟင်းမှောက်ပုံမှာ မကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်နေပေ၏။ သို့ရာတွင် ‘ထိုအချိန်အခါမှစပြီး ယောက်ျားထံသို့ မိန်းမလာရသော ဓလေ့မှ မိန်းမထံသို့ ယောက်ျားလာရသော ဓလေ့သို့ ပြောင်းသွားပုံ’ ဇာတ်ကွက်ကလေးမှာမူ ကျေးတောသား ဗမာလူငယ်များအတွက် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်အောင် ဖမ်းစားခဲ့ဖူးပေသည်။

ထိုပုံပြင်သည် မြန်မာစာပေတွင် ငွေတောင်ရကန်

မွေ့နှိပ်ရကန် သူဇာပျိုဟူ၍လည်း ထင်ရှားခဲ့ တွင်ကျယ်ခဲ့ ပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၅၊ ‘ပန်းချီဆရာ ဦးဇီးကွက်’ ကား ဇီးကွက် ဘာကြောင့် နေ့တွင် ပုန်းပြီး ညကျမှ ထွက်ရသနည်း ကို အခြေပြုထားသော ပုံပြင်ဖြစ်၏။

ညီတော်နောင်ရင်း ပုံပြင်ဆရာများ၏ ထူးခြားထက် မြက်သော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်ဆီကို ဤပုံပြင်က ပြောပြနေ ပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၆၊ ‘အဆန်းပြိုင်ကြရာဝယ်’ ပုံပြင်မှာ ကား လက်ဖျားခါယူရလောက်အောင် ငလက်တို့ ငညို စကားတောင်စားနှင့် တူနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တွေ့ရသော် လည်း ကွဲပြားပုံကလေးတွေလည်း ကြိုးကြားပါနေသဖြင့် နှစ်သက်ရ ကြည်နူးရပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၇ မှာ နံဘုရင်ကို အထင်သေးမိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပုံပြင်၏အနှစ်ချုပ်မှာ နံစုတ်ငှက်နှင့် စွန်ရဲ၊ ဖားသူငယ်နှင့် ကေသရာဇာ ပုံပြင်များနည်းတူ ‘ကြီးမားသူက မတုပနိုင်သော သေးမွှားသူ၏ ကြီးကျယ်သည့်ခွန်အား’ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် ‘ဂဇေ အိမ်၌၊ ဒုဋ္ဌောစ ဖျက်ဆီးသူကား၊ မုသိကော ကြွက်တည်း၊ ဝနေတော၌ ဒုဋ္ဌောစ ဖျက်ဆီးသူ ကား မက္ကဋ္ဌော မျောက်တည်း’ ဟုဆိုသည့် လောကနိတိပါ ဒုဇ္ဇနကဏ္ဍနှင့်လည်း ညီညွတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပုံပြင် အမှတ် ၈ ပါ ‘ဖားပြုတ်တစ်ကောင် ဝါသော ကြောင့်’ မှာ မြန်မာ့ရိုးရာပုံပြင်များနှင့် ထပ်တူနီးပါးရှိသည်။ သို့ရာတွင် အရုပ်အထွေးကို မွေးဖွားသူမှာ မတူပေ။ ယုန်နှင့်

ဖားပြုပြင်ဖြစ်သည်။ ဤမျှသာ ကွဲပြားသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၉ ‘ထုံသော နုံသော သားကိုးယောက်’ မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ပြည်ထောင်စုသား ပုံပြင်ကြီး ဖြစ်၏။

သားကိုးယောက် နံနပုံ အပုံ ထူပုံကား လူမိုက်ကြီး ငါးယောက် ပုံပြင်ကို သတိရစေဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၁၀ မှာ ‘မြောက်အရပ်သို့ချီသော မင်း’ ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ရိုးရာ သမိုင်းပုံပြင်များပါ အကြောင်းအရာ အချို့ ဇာတ်ကွက်အချို့နှင့် တူနေပေသည်။

တူညီမည်သာဖြစ်၏။ သွေးသားရင်းချာတို့၏ ပုံပြင် များသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကူးလူးယှက်နှွယ်နေသည် မဟုတ်သလော။

ပုံပြင် ၁၁၊ ချစ်ကံနည်းသော ကြယ်ကလေးနှစ်ပွင့်၊

ပုံပြင် ၁၂၊ သနားစရာ အိုငှက်ငယ်၊

ပုံပြင် အမှတ် ၁၃၊ ‘သုမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့်’ တို့မှာ ပြည်ထောင်စုသား သွေးသားရင်းချာတို့သည် အမည် သာကွဲ၍ အမူအကျင့် အတွေးအကြံများ တစ်သားတည်း တူနေပါကလားဟု ဆင်ခြင်ရသော ပုံပြင်များ ဖြစ်နေပေ၏။

သွေးသားရင်းချာတို့၏ သားရေး သမီးရေး အမော၊ အချစ်ရေး အမော၊ အတ္တမာန အမောများမှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုင်ပင်ထားသလား ထင်ရ၏။

‘တစ်ဖြတ်တည်း’ ဟူသောစကားမှာ ဤနေရာတွင် အကျုံးဝင်လှ ပေသည်။

ပုံပြင်ပြောဆရာများ၏ သွေးတို့သည် တစ်သွေး

တည်း ဖြစ်နေသည့် သဘောပင်။

ပုံပြင် အမှတ် ၁၄ ကား မိုးစက်ကလေးတွေ အောင်ပွဲ ခံလေပြီ' ဖြစ်ပေသည်။ ပုံပြင်၏ ဇာတ်လမ်းမှာ မကြီးကျယ် သော်လည်း အတွေးအခေါ်ကား ကြီးကျယ်၏။ ခမ်းနား၏။ စိတြဂီဝါ ခိုမင်းဇာတ်၊ ရသေ့ကောက်ကို စုပေါင်းအောင်ပွဲခံ သော ဝက်များ၏ ဇာတ်တို့သည် တစ်မျိုးကောင်း၍ ဤပုံပြင် မှာလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် တစ်ဖုံ ကောင်းမွန်နေသည် သာ ဖြစ်၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထပ်တူနီးပါး တူညီသောပုံပြင်များ၊ ဆင်တူယိုးမှား တူညီသောပုံပြင်များ၊ အနှစ်သာရ မကွဲပြား သော ပုံပြင်များ များစွာ ရှိနေပါသေးသည်။

သို့ရာတွင် တစ်အူထုံဆင်း ညီနောင်သားချင်းတို့၌ ဤကဲ့သို့သော ပုံပြင်များရှိကြောင်း စာမြည်းအဖြစ်ဖြင့် စုဆောင်းဖော်ပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

စာရှုသူတို့သည် သွေးသားရင်းချာတို့၏ ပုံပြင်များမှာ ဤသို့လည်း ရှိကြပါကလားဟု သဘောပေါက်လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် “လက်စသတ်တော့ ရုပ်ချင်းတူတာဟာ ညီ အစ်ကို ဖြစ်နေလို့ကိုး” ဟု တစ်ခါတစ်ရံ တအံ့တဩ ပြောကြ ရဖူးသည်ကို သတိရကြလိမ့်မည်။

ဤသို့လျှင် ‘မြန်မာ့ရိုးရာ သွေးသားရင်းချာ ပုံပြင်များ’ စာအုပ်ကို တသီးတခြား ပြုစုခြင်းမှာ ဤနှယ် ခံစားနိုင်ကြစေ ရန်မျှသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

စကားတတ်လှ မယ်ရူပ

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြောက်ပိုင်းတွင် ရှိသော တောင်တန်းကြီးတစ်ခုပေါ်၌ အလွန်ကြီးကျယ်၍ ခမ်းနားသာယာ သည့် ရွှေမြို့တော်ကြီးတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုသာယာရွှေပြည်၏ ဘုရင်မင်းမြတ်တွင် သမီးတော်တစ်ပါး ရှိသည်။ အရွယ်၏ ကောင်းခြင်း၊ ရုပ်ရည်လှပခြင်း၊ ပညာရှိခြင်းတို့ကြောင့် တိုင်းသူပြည်သားများက ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြသည်။ ထိုသမီးတော်၏ အမည်တော်မှာ 'စကားတတ်လှ မယ်ရူပ' ပေတည်း။

မယ်ရူပသည် စကားကို ချေချေငံငံ သာသာယာယာ ပြောတတ် ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အား မည်သူမျှ နိုင်အောင် မပြောနိုင်ချေ။ သူနှင့် အချေအတင်ပြောသူတိုင်း အရှုံးပေးရသည်ချည်းဖြစ်၏။

မင်းသမီး၏သတင်းသည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့၏။ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်၌ ကျော်ကြား၏။ ပညာရှိများသည် မင်းသမီး ၏ အရည်အချင်းကိုစမ်းသပ်ရန် ရောက်လာကြ၏။ စကားစမြည် ပြော ကြည့်ပြီးနောက် ချီးမွမ်းကာ ပြန်သွားကြလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သမီးတော်အတွက် လွန်စွာဂုဏ်ယူ၏။

ဂုဏ်ယူရာက မာနတက်လာသည်။ သို့အတွက် အမိန့်တော်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်တော်မူသည်။

“ငါ၏သမီးတော် စကားတတ်လှ မယ်ရူပအား စကားအရာတွင် အနိုင်ရရှိအောင်ပြောနိုင်သူအား သမီးတော်နှင့် လက်ဆက်ထိမ်းမြားကာ တိုင်းပြည်ကို ထက်ဝက်ခွဲပေးမည်၊ သမီးတော်နှင့် စကားပြောရာတွင် ရှုံးသူအား နားတစ်ဖက်ကို သံပူဖြင့်ဖောက်ပြီး ရာဒေဏ်ခတ်တော်မူမည်”

ထိုသတင်းကိုကြားသောအခါ အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှ မင်းညီ မင်းသား မင်းမြေး အမတ်သား သေဋ္ဌေးသား သူကြွယ်သားတို့ ရောက် လာကြ၏။ မင်းသမီး၏ လှပသောရုပ်ရည်ကို မြင်ရသောအခါ စကား မပြောဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။

“သူနှင့် စကားပြောရလျှင်တော်ပါပြီ၊ နားကို အဖောက်ခံရလျှင် လည်း ခံရပါစေ”

ထိုကဲ့သို့သောလူများကလည်း မနည်းချေ။ အချို့ကား စကား အရာတွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူများ ဖြစ်ကြပေ၏။ သို့ရာတွင် စကား တတ်လှ မယ်ရူပကိုကား နိုင်အောင် မပြောနိုင်ဘဲ နားတစ်ဖက် ဒဏ်ရာ ရလျက် ပြန်သွားကြရလေ၏။

တစ်နေ့တွင် စကားတတ်လှ မယ်ရူပ၏ ခမည်းတော်မင်းကြီး ထုတ်ပြန်သော အမိန့်တော်သည် ဒက္ခိဏဒီပတိုင်းပြည်သို့ ရောက်သွား လေ၏။

ထိုပြည်၏ ပြည့်ရှင်မင်းတွင် သားတော်ခုနစ်ပါးရှိသည်။ ညီနောင်ခုနစ်ဖော်တို့သည် စကားတတ်လှ မယ်ရူပနှင့် စကား နိုင်လှရန် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ထံ ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာလာကြသည်။ သူတို့သည် တစ်တောင် တစ်တောင်တက်လျက် ခရီးနှင့်လာကြရာ မယ်ရူပထံရောက်ရေးသာ စိတ်အားသန်နေကြ၏။

အငယ်ဆုံးမင်းသားထွေးကား အလွန်စပ်စုသူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် လမ်းတွင်တွေ့သော လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ကောက်ယူသည်။

“ညီထွေး၊ ရှုပ်အောင်ကွာ ဘာလုပ်ဖို့တုံး”

နောင်တော်ကြီးက မြည်တွန်သည်။

ဒုတိယနောင်တော်ကလည်း “တော်တော်စပ်စုတဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ ထားခဲ့စမ်း” ဟု ငေါက်ငမ်းသည်။

အစ်ကိုကြီးတွေ၏ ငေါက်ငမ်းသံ မြည်တွန်သံကိုကြားရသော နောင်တော်ငယ်များကလည်း သံယောင်လိုက်ကာ ဆူပူကြသည်။

ရှုတ်ချသူက ရှုတ်ချ၊ သရော်သူက သရော်ဖြင့်။

“အသုံးတည့်လို တည့်ငြားပေါ့ နောင်ဘုရားတို့ရာ၊ ဒါကလေး သယ်လာရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတာမှတ်လို့”

ချိုချိုသာသာ အကြောင်းပြလျက် မင်းသားထွေးသည် လွယ်အိတ် ကို ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ပခုံး၌ ချိတ်လွယ်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ခရီးဆက်ကြစဉ် လမ်းဘေး၌ ကြက် တစ်ကောင်သေနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

မင်းသားခြောက်ပါးအနက် မည်သူကမျှ ငုံ့မကြည့်ချေ။ မင်းသား ထွေးမူကား ကြက်သေကို ဝမ်းသာအားရကောက်ယူပြီး လွယ်အိတ်ထဲ သို့ ထည့်တော့သည်။

“ဟေ့ ညီထွေး... ထားခဲ့စမ်းကွာ၊ ကျက်သရေ မရှိတဲ့ အသေ ကောင်ကို”

နို့ညှာနောင်တော်က ငေါက်ငမ်းလျှင် ကျန်နောင်တော်များကပါ “ထားခဲ့၊ ထားခဲ့... ညီထွေးဟာ တယ်လည်း အပြောရခက်ပါကလား” ဝိုင်းဝန်းတားမြစ်ကြသည်။

“နောင်တော်တို့ရာ... နောင်တော်တို့ကို မထိခိုက်ရင် ယူခဲ့ပါရစေ

ဗျာ... အသုံးဝင်လို ဝင်ငြားပေါ့”

“သည် ညီတော်ထွေးနဲ့တော့ ခက်နေပြီဟေ့”

နောင်တော်ကြီးမူ ညည်းတွားသံဖြင့် အလျှော့ပေးသည်။

ညီတော်ထွေးကလည်း ညီတော်ထွေးပင်။ မကြာမီ တစ်စုံတစ်ရာ ကို ကုန်းကောက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ ညီတော်ထွေး၊ လုပ်ပြန်ပြီလား”

နောင်တော်လတ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ အော်ငေါက်၏။

“နောင်နောင်ကလည်းဗျာ... ညီညီ ဘာလုပ်လို့တုံး”

ထိုသို့ ပြောမည့်သာပြောသည်။ သူ့လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်း အသစ်တစ်မျိုး ရောက်နေပြီ။

ထိုအရာမှာ ကြိုးမျှင်ကလေးတစ်မျှင် ဖြစ်၏။

ညီတော်ထွေးသည် နောင်တော်တွေမြင်သည့်အခါ၌ အချိအချ ပြောရသည်။ ရိပ်ခနဲသာ မြင်ကြရသည့်အခါများ၌ ဟိုလိုလို သည်လိုလို စကားရော ဖွဲရော လုပ်ပစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ်၍ ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ဆိတ်ချို တစ်ချောင်းနှင့် ဇွန်းတစ်ချောင်း၊ ကြိုးကြီးတစ်ပင်တို့ကိုလည်း ကောက် ထည့်ခဲ့ပြန်သေး၏။

မကြာမတင် ကာလမှာပင် ညီတော်နောင်ရင်း ခုနစ်ပါးမင်းတို့ သည် စကားတတ်လှ မယ်ရူပစံရာ ရွှေပြည်တော်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက် သွားကြလေ၏။

ဒက္ခိဏဒီပအရပ်မှ ပင်ပန်းကြီးစွာရောက်လာသူများဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ မင်းသမီး၏ရှေ့တော်သို့ အမြန်ဆုံး ဝင်ခွင့်ရ၏။

မင်းသမီးစံမြန်းသောအဆောင်မှာ မင်းသမီးနှင့်မတန်၊ ကျဉ်း မြောင်း၏။ သို့ပါလျက်နှင့် တံခါးတွေ ပိတ်ထားသေး၏။

“တယ်ပြီ ပူလှ အိုက်လှပါကလား၊ ဟူး”

နောင်တော်ကြီး ညည်းတွားမိသည်။

မယ်ရူပကို စကားပြောခြင်းမဟုတ်။ မြည်တမ်းခြင်းသာဖြစ်သည်။

“မီးက အခု ပူတာ အိုက်တာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုလို့ တောင် ပူပါသေးတယ် အရှင့်သား”

မယ်ရူပထံမှ ချေပချက် ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။ စကားပြောရန် မရည်ရွယ်သေးသဖြင့် ချေပစကားကို နောင်တော်ကြီး မတုံ့ပြန်တတ်။ ဘာပြန်ပြောရပါမတုံး စဉ်းစားနေရသည့်အတွက် ရှုံးသွားလေ၏။ သို့ အတွက် မူရင်းအမိန့်တော်နှင့်အညီ ဝဲဘက်နားရွက်ကို သံပူဖြင့် ထိုးဖောက်ခြင်းခံရလေ၏။

နောင်တော်ကြီး၏ ညီတော်ငါးဦးမှာလည်း မထူးခြားချေ။ သူတို့လည်း တောက်တဲ့လှည်းနင်းခံရသလို အိုးတိုးအတဖြစ်ကာ ရှုံးကြသည်။ သူတို့လည်း ဘယ်ဘက်နားရွက်တွေ အဖောက်ခံရသည်။

နောက်ဆုံးလူကား ညီတော်ထွေးပေတည်း။

သူသည် ရှေ့ကနောင်တော်ခြောက်ယောက်ကဲ့သို့ မခံရအောင် စိတ်ကူးဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ နောင်တော်ခြောက်ပါးလုံးသုံးစွဲသွားသော စကားကိုပင် ထပ်မံသုံးစွဲသည်။ မယ်ရူပထံမှလည်း စကားအသစ် မလာသေး။

“သည်အခန်းထဲမှာထက် မီးက အများကြီး ပိုပူပါသေးတယ်ရှင်”

“ဟုတ်လား၊ သည်လိုဆိုရင်”

ညီတော်ထွေးသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ ကြက်သေကို ထုတ်ပြ၏။

“သည်လိုဆိုရင်... မောင်တော်ကြက်သေကို ကင်ချင်လိုက်တာ”

တော်ရုံတန်ရုံမိန်းမ ပါးစပ်ပိတ်သွားဖွယ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စကားတတ်လှ မယ်ရူပကား ပြောစရာစကား မရှားပါး။

“အို... ကြက်သေကိုမီးကင်ရင် ကြက်ဆီတွေ ကြမ်းပေါ်ကျပြီး အဖိုးတန်ကော်ဇောတွေ ပျက်စီးကုန်ပါ့မယ်”

“ကြောင့်ကြတော်မမူပါနှင့် အရှင့်သမီးတော်၊ ကြက်ဆီတွေ ယိုကျ လာရင် ဟောသည်ဇွန်းနှင့် ခံထားမယ်လေ”

မင်းသမီးပြောသမျှကို မင်းသားက အလိုက်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ် တတ်သလောက် မင်းသမီးကလည်း ဆီလို အပေါက်ရှာတတ်ပါ၏။

“ဟင်... ကြက်ဆီကသိပ်ပူတာ၊ ကြက်ဆီပူလွန်းတဲ့အတွက် ဇွန်း ကျိုးသွားမှာ သေချာတယ်၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး”

ညီတော်ထွေးရယ်မောကာ ကြိုးမျှင်ကလေးကိုထုတ်ပြ၏။

“ပူန်တတ်ရန်ကော အရှင့်သမီးတော်ရယ်၊ ဇွန်းကျိုးတာလောက် များတော့ သည်ကြိုးမျှင်ကလေးနှင့် ဖမ်းချည်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

စကားတတ်လှ မယ်ရူပနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသော ယောက်ျားများ အနက် မည်သူမျှ သည်ကဲ့သို့ ရှည်လျားစွာ မပြောနိုင်ကြချေ။ သည်တစ် ယောက်ကား မယ်ရူပကိုပင် စကားမဆက်တတ်အောင် လုပ်နေပြီ။

သို့ကြောင့် မယ်ရူပက စိတ်ဆိုးသံဖြင့်ပြော၏။

“အရှင့်သားဆိုတဲ့စကားတွေဟာ တိုတိုကလေးပဲ၊ စကားစစ်ထိုးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ညီတော်ထွေးကား အပြုံး မပျက်ပါ။ လွယ်အိတ်ထဲမှကြိုးကြီးကို ဆွဲထုတ်၏။

“မောင်မောင့်စကားတွေ တိုတောင်းတယ်ဟုတ်လား၊ လွယ်ပါ တယ် အရှင့်သမီးတော်၊ သည်ကြိုးနှင့်ဆက်တာပေါ့”

သည်အခါတွင်ကား မယ်ရူပ အမှန်ပင် စိတ်ဆိုးလာပြီ။ သလွန် ပေါ်တွင် သေခွေကွပ်ရွပ်စွာ ထိုင်နေရာက ထရပ်၏။

“ရှင်ဟာ... အတော်ကောက်ကျစ်ပါကလား”

ညီတော်ထွေး ရယ်မောသည်။

“မောင်မောင့်စကားတွေထက် ပိုပြီးကောက်တဲ့ဟာ ရှိပါသေး
တယ်ဗျာ၊ ဘာတုံးသိလား”

ညီတော်ထွေးထုတ်ပြသောအရာမှာ သူ လမ်းမှကောက်ယူလာခဲ့
သည့် ကွေ့ကွေ့လိမ်လိမ် ဆိတ်ချိုပေတည်း။

စကားတတ်လှ မယ်ရူပဟု သတင်းကြီးလှသော မင်းသမီးခမျာ
စကား မဆက်တတ်တော့ပြီ။

သို့ဖြင့် စကားစစ်ပွဲတွင် မရှုံးစဖူး အရှုံးကြီး ရှုံးလေ၏။ သို့အ
တွက် ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ သူ့ကတိအတိုင်း ညီတော်ထွေးအား သမီးတော်
နှင့် ထိမ်းမြားပေးပြီး အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ အရာသို့ အပ်နှင်းလိုက်ရလေ
သတည်း။

(လူရှေ့ ပုံဖြင့်)

ရသေ့တွေ့သော မြို့

နွားကျောင်းသားကြီး ဂေါပါလ

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက မြန်မာပြည်၏ မြောက်ပိုင်းရှိ အလွန်ကြီးမားသော တောကြီးတစ်တောထဲတွင် ဂေါပါလဆိုသော လူတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူ့အလုပ်မှာ နွားများကို တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်းစားကျက်ထဲ၌ထိန်းကျောင်းသော နွားကျောင်းအလုပ် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူသည် နေဝင်ခါနီးမှ အိမ်သို့ပြန်ရသဖြင့် တစ်နေ့တာအတွက် စားစရာများ အလုံအလောက် ယူလာလေ့ရှိသည်။ ဂေါပါလ၏နွားများမှာ လေး ငါး ဆယ်ကောင် မဟုတ်ပေ။ ထောင်နှင့်ချီပြီး များပြားသည်။ သို့အတွက် သူ့တွင် လက်အောက်ငယ်သားလက်ထောက်တွေ လေးငါးဆယ် ပါလာသည်။

ထိုလက်ထောက်များတွင်လည်း အစားအစာ အလျှံပယ်ပါလာသည်။ ဂေါပါလသည် သူ့တွင်ပါလာသော အစားများကို တွေ့သမျှ လူတိုင်းအား ကျွေးလေ့ရှိသည်။ သူ့အစာကို စားရသူများမှာ တမ္ဗိလ (ပေါင်းအောင်ပု) ပြည်သားများ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် တမ္ဗိလတစ်ရာခန့် ဂေါပါလထံ စုရုံးရောက်ရှိလာ

2018

ကြသည်။

“ဟေ့ ဂေါပါလ... အခု ငါတို့ရှင်ဘုရင် ဗယဇန္တဝသီရ နတ်ရွာ စံတော်မူသွားပြီကွ၊ သိလား”

“စံစံပေါ့ကွာ... ငါနှင့်ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

“ထီးမွေနန်းမွေ ဆက်ခံမယ့် သားတော်သမီးတော်လည်း မကျန်ခဲ့ဘူး”

“ကျန်ကျန် မကျန်ကျန်၊ ငါ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ဘုရင် ဆိုတော့ မင်းတို့အလုပ်ပဲလေ”

“ဟေ့ ဂေါပါလ... ငါတို့ပြည်မှာ ရှင်ဘုရင်လုပ်မလား”

ဂေါပါလ... မမျှော်လင့်သောမေးခွန်း ဖြစ်သည်။

သူ့ထံမှ အဖြေထွက်မီ တမ္ဗိလတစ်ဦးထံမှ တောင်းဆိုသံ ထွက်လာ၏။

“ငါတို့ တမ္ဗိလမှာ ဘုရင်လုပ်ချင်ရင် ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာကတိများပါလိမ့်... မိတ်ဆွေတို့ရာ”

“မင်း ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရင် ငါတို့တစ်တွေကို ထမင်းကောင်းကောင်း ဟင်းကောင်းကောင်း နေ့တိုင်း ကျွေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ကတိပေးရင် ဘုရင်ဖြစ်အောင် ငါတို့ ပို့ပေးမယ်”

“ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရင် အခုထက်ပိုပြီး ကျွေးနိုင်တာပေါ့ ငါ့လူတို့ရာ၊ စိတ်ချ”

တမ္ဗိလများသည် ဝါးလုံးများဖြင့်ရက်လုပ်သော တောင်းကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ဂေါပါလကိုအဝင်ခိုင်းကာ သူတို့တိုင်းပြည်သို့ သယ်သွားကြလေသည်။ ခရီးမှာ ဝေးလံသည်။ ဂေါပါလ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူတစ်ရေးနိုးချိန်၌ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။

“ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်” စဉ်းစားလျက် ဂေါပါလသည် တင်းတောင်းထဲ၌ ထထိုင်သည်။ ရာဇပလ္လင်၏ တံကဲကို မြင်ရသည်။

ဤအခိုက်တွင် ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားရသည်။ လူအချို့က ဂေါပါလပါသောတောင်းကို ရာဇပလ္လင်အောက်သို့ သယ်ချသည်။ တောင်းကို တအံ့တဩ အံ့ကြည့်နေသူများမှာ တမိလရွှေနန်းတော်မှ ဝန်တွေ အမတ်တွေ ဖြစ်၏။

ဂေါပါလထရပ်လျှင် ဝိုင်းဝန်းမေးကြ၏။

“အသင်ဘယ်ကတုံး၊ ဘယ်က ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာတုံး”

“ငါ့အား... မိုးပေါ်က သိကြားမင်းကြီးက ရှင်ဘုရင်လုပ်မလား မေးတဲ့အတွက်၊ ငါက လုပ်မယ်ဖြေတာနဲ့ သည်နေရာကို ပို့လိုက်တာပဲ”

ဝန်များ အမတ်များမှာ ယုံရအခက် မယုံရအခက် ဖြစ်နေသည်။ တီးတိုးတိုင်ပင်ကြသည်။ တိုင်းပြည်တွင် ရှင်ဘုရင်ကင်းမဲ့နေချိန်ဖြစ်ရာ အကြိတ်အနယ် မတိုင်ပင်ရဘဲနှင့် ဂေါပါလ ဘုရင်ဖြစ်သွားလေ၏။

ဂေါပါလသည် သူ့ကို ဤနေရာသို့ ဆောင်ပို့ပေးသူများအား နေ့စဉ် နွားတွေသတ်ပြီး ကျွေးမွေးသည်။ လပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လာသည်။ နွားတွေကုန်သွားပြီ။ ကျွေးစရာ ရှာမရတော့ချေ။ ဂေါပါလ ကြိုးစားသော်လည်း ကျွေးစရာမရှိသည့်အတွက် ကတိပျက်ရပြီ။

မည်သို့ဖြစ်စေ... သူ့ကို သည်နေရာသို့ ပို့ပေးသူများက အထင်လွဲသည်။ စိတ်ဆိုးသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ရိုသေစွာ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

“အရှင်မင်းကြီး... သည်တိုင်းပြည်က အစာရေစာ ရှားပါးတယ် ဘုရား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ... မင်းတို့ကိုကျွေးဖို့ နွားရှာတာ မရဘူး”

“သည်တိုင်းပြည်ထက် အစစ အရာရာ ပေါများရုံမက သာလည်း သာယာ ကြီးလည်း ကြီးကျယ်တဲ့ တိုင်းပြည်ကို ရွှေ့ပြီး မင်းလုပ်ပါ ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ပို့ပေးပါရစေ”

“အေး၊ ကောင်းသကွာ၊ မြန်မြန်ပို့ကြစမ်းပါ”

အထင်လွဲသူများသည် ဂေါပါလကို ရှေးနည်းတူပင် ဝါးတောင်း ထဲထည့်သည်။ အလွန်ဝေးလံသောအရပ်ရှိ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းပေါ်တွင် ချထားခဲ့ကြသည်။

ယခုအကြိမ်တွင်ကား ဂေါပါလအား မည်သူမျှ လာမမေးပါ။ အဘယ်မှာ မေးပါမည်နည်း။ ကျွန်းပေါ်တွင် လူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိသောကြောင့်တည်း။

ဂေါပါလသည် မိမိတိုင်းပြည်သို့ပြန်ရန် ကြိုးစား၏။ လှေငယ် တစ်စင်း ပြင်ဆင်လုပ်ဆောင်နေဆဲ၌ ကမ္ဘာဖျက်မိုးကြီး အပြင်းအထန် ရွာလာလေ၏။ မိုးကြီးသည် နေ့ရောညပါ အဆက်မပြတ်ရွာသည်။

ခုနစ်ရက်သာကြာသည်။ ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံး ရေလွှမ်းသွား သည်။ တမ္ဗိလပြည်သားများမှာ ရေလွတ်ရာတောင်ပေါ်သို့ တက်ပြေး ကြရသည်။ ဂေါပါလခမျာမှာလည်း မိုးဒဏ်မခံနိုင်၍ ကွယ်လွန်သွား ကာ ကြီးမားသော ကဏန်းကြီးအဖြစ်သို့ ဘဝပြောင်းသွားရှာလေ၏။

ဖော်ရှိမျိုးနှင့် သိကြားမျိုး

ခုနစ်နေ့ ခုနစ်ညရွာသော မိုးကြီးစဲသွားပြီ။ သို့သော် သတ္တလောက ကြီးကား ရေပြင်ကြီးအတိ ဖြစ်နေတော့သည်။

လူအချို့မှာ အသက်မသေဘဲ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နေစရာ နေရာကလေးမှာ သေးငယ်သည်။ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ရန် နေရာမရှိ။ တစ်နေ့ တခြား အခက်အခဲကြီးမားလာစဉ် ဥတ္တရဂါမမှ ရေဆုတစ်ပါး ကြွလာသည်။

“ရှင်ရသေ့... ကျွန်တော် ကျွန်တော်မတို့အား ဤအဖြစ်ဆိုးမှ ကယ်တင်တော်မူပါဘုရား”

ရသေ့၏အမည်တော်မှာ တုံ့ ဖြစ်သည်။

ရသေ့ တုံ့က သစ္စာဆိုသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည်။

ထို့နောက် သူ့တွင်ပါလာသော ဘောင်ဆေးဖြင့် ဆွဲခြစ်လိုက်သည်။ ရေတွေ စီးထွက်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း မြေတွေ ပေါ်လာသည်။

ထိုနေရာတွင် တမ္ဗိလတို့ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်စားသောက် ကြသော်လည်း ထီးနန်း မစိုက်ထူနိုင်ပါ။ မင်းဆက်ပြတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ် သလော။

ထိုအချိန်တွင် ရသေ့ တုံ့ ကြွလာခဲ့ရာ ဥတ္တရဂါမံတိုင်းပြည်၌ ဖဝေါင်မင်း စိုးစံလျက်ရှိ၏။ ထိုမင်းတွင် သားတော်တစ်ထောင်ရှိ၏။ ထိုသားတော်များအနက် လေးပါးမှာ ထူးခြား၏။ အခြားသားတော်များ ကဲ့သို့ သမီးပျိုများနှင့် ပျော်ပါးရန် မလိုလားပေ။ သေရည်ကို မနှစ်သက် ပေ။ သားကောင်များကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်မှုကိုလည်း မနှစ်သက်ပေ။

သို့အတွက် ဘုရင်ဖဝေါင် အမျက်တော်ရှသည်။ ထိုသားတော် လေးပါးအား ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားသည်။ ဘုရင်ဖဝေါင် ဤကဲ့ သို့လုပ်ခြင်းသည် ထိုသားတော်လေးပါး၏အကြိုက် ဖြစ်နေတော့၏။ သူတို့သည် အခြားသူများနှင့် မတွေ့ထိရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေခွင့်ရသည့်အတွက် သမာဓိ ထူထောင်ခွင့်ရရန် လမ်းဖွင့်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

သားတော်လေးပါးမှာ အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ ဈာန် အဘိ ညာဉ် ရလာကြ၏။ ထိုအဆင့်သို့ရောက်သောအခါ ခမည်းတော်ဘုရင် မဖျက်ဆီးနိုင်တော့ပါ။ ရသေ့ပြုကာ ဘောထွက်ခွင့် ပြုလိုက်ရလေတော့၏။

ရသေ့လေးပါးသည် အနောက်အရပ်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်

ဈာန်ယာဉ်စီးလျက် လာကြ၏။ စိုင်းတိုင်အရပ်သို့အရောက်တွင် ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်လာကြ၏။ ကြီးမားသော စန္ဒကူးနီတောကြီးကို မြင်ရ၍ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် ထိုအရပ်တွင် ကျောင်းဆောက်၏။ ရုက္ခစိုးများကလည်း ကူညီကြ၏။ သို့ရာတွင် အားလုံး သီတင်းမသုံးပေ။ အကြီးဆုံး ရသေ့သာ ဇန္တစိုက်ကဘောင် အမည်ရှိသည့် ထိုကျောင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရသေ့ညီနောင်သုံးဦးတို့သည် အနောက်အရပ်သို့ ဆက်လက်ကြွချီကြ၏။ ရက်အတန်ကြာလျှင် ဗဖအရပ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ ကျောင်းသင်္ခမ်းအဖြစ် အသုံးပြုရန် သင့်လျော်သော ဂူတစ်ခုကို တွေ့ကြသဖြင့် ဒုတိယရသေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နောက်ထပ်ရက်များစွာ မကြာမီ တတိယရသေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်၏။ သူ သီတင်းသုံးရန် ချန်ရစ်ခဲ့သောနေရာမှာ စန္ဒကူးဖြူတောဖြစ်၏။

သို့အတွက် စတုတ္ထရသေ့မှာ အနောက်အရပ်သို့ တစ်ပါးတည်း ခရီးဆက်ခဲ့ရလေ၏။ သူသည်လည်း လအနည်းငယ် ကြာမြင့်ပြီးနောက် ကျောင်းတည်ရန် နေရာကောင်းကို တွေ့ရှိသွားပြန်၏။ ထိုအရပ်ကား ကျောက်ဖလီ အရပ်ပေတည်း။

ရသေ့ညီနောင် လေးပါးတို့သည် လပြည့်နေ့တိုင်း ဆုံတွေ့လေ့ရှိကြ၏။ သူတို့ ဝမ်းမြောက် ညီညွတ်စွာ တွေ့ဆုံသည့်နေရာမှာ နောင်တော်ကြီးရသေ့၏ ကျောင်းတွင် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုကျောင်းတည်ရာအရပ်သည် ရသေ့တုံ့ကြောင့် မြေနေရာတွေ ပြန်လည်ပေါ်ထွန်းလာသည့် တမ္ပိလတိုင်းပြည် ဖြစ်ပေ၏။

ကုန်းမြေပေါ်လာသဖြင့် တောင်ယာပဲခင်း စသည့် စိုက်ပျိုးမြေများ၊ လူနေရန်သင့်လျော်သောမြေများ များစွာဖြစ်ထွန်းလာသော်လည်း

ရေတွေမှာလည်း များပြားစွာ တင်ကျန်နေဆဲ ရှိသေး၏။
 ထိုရေထဲတွင် နဂါးတွေ များစွာ နေထိုင်လျက်ရှိ၏။
 ရသေ့ညီနောင်လေးပါးသည် မြေကိုသာ သတိထားမိသည်။ နဂါး
 များကို သတိမမူကြဘဲ ခမည်းတော်ဘုရင်ထံ လှမ်း၍အကြောင်းကြား
 ကြသည်။ ဘုရင်လည်း ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ကွန်ဒိုနီးအား အိမ်ထောင်စု
 ငါးရာ အပ်နှင်းလျက် နယ်ပယ်သစ်တွင် မြို့သစ်တည်ရန် လွှတ်လိုက်
 လေသည်။

လူသစ်များသည် မြေကြောကောင်းမွန်သော မြေနေရာသစ်တွင်
 တက်ကြွပျော်ရွှင်စွာ အိုးအိမ်များ တည်ဆောက်ကြသည်။ လယ်ယာများ
 တီကျင်း စိုက်ပျိုးကြသည်။ သို့လျှင် အခြေအနေကောင်းဘက်သို့ ဦး
 တည်နေချိန်ဝယ် ရောဂါဆိုးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျရောက်လာတော့
 သည်။ ထိုဒေသတွင် ရှိနှင့်ပြီးသော နတ်များ နဂါးများက နှောင့်ယှက်
 ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ရောဂါဆိုးများ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ဆက်တိုက်ကျရောက်လာ၏။
 လူများမှာ ဆက်လက် မနေရဲတော့ပါ။ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ
 နှင့် အိုးအိမ်များကိုပစ်ကာ လာရင်းအရပ်သို့ ထွက်ပြေးသွားကြလေ
 တော့၏။

လူတို့၏လယ်ယာများနှင့် ကျေးရွာများကို တောဖုံး၏။ တောကြီး
 သည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ကြီးမားလာ၏။

တစ်ခုသောနှစ်တွင်ကား ထူးဆန်းသော ဘူးသီးကြီးတစ်လုံး
 သီး၏။ ဘူးသီးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်မှည့်လာ၏။ ထို့နောက်
 ခြောက်သွေ့ရာက အက်ကွဲလာသည်။ ဘူးသီးခြောက် အအက်အကွဲ
 ကြီးထဲမှ ဘူးစေ့တွေ ထွက်လာရမည့်အစား လူတွေ ထွက်လာသည်။
 ရှေ့ဆုံးမှထွက်လာသူမှာ မာန်းယွိုင်ဖြစ်သည်။ သူကားခေါင်း

ဆောင်ပေတည်း။

မာန်းယွိုင်၏ လူများသည် ကန်းတန်၊ ကန်းလက်၊ ပုယ၊ နွန်တုန် နှင့် မန်လုန်း၊ ဖဆော၊ ပက်ကန်၊ ပက်မန် အရပ်များတွင် အစုအသီးသီး ခွဲပြီးနေထိုင်ကြသည်။ ယင်းတို့အနက် အများစုက ဇော်ဂျီဗယတုမ်ကို ကိုးကွယ်ကြ၏။ ကျန်လူများကိုးကွယ်သော အရာမှာ သိကြားဖြစ်ပေ၏။

သူတို့သည် မြို့ရွာတည်ထောင်ကာ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်လာကြရာ ခုနစ်နှစ်ကြာညောင်းချိန်ဝယ် စည်ကားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လာ လေ၏။ တစ်နေ့တွင် သိကြားကိုးကွယ်သူများထံသို့ သိကြားမင်း ရောက် လာ၏။

“အရှင်သိကြားမင်း... ဘုရင်တစ်ပါး ရှာပေးပါ”

မာန်းယွိုင်က ဘုရင်မလုပ်လိုသောကြောင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး... ရမယ်၊ သို့သော် လူသာမန်တွေလို မွေးဖွားလာသူမဟုတ် တဲ့လူကို ရတဲ့နေ့မှာ မင်းတို့အတွက် မင်းမြှောက်ပေးမယ်”

သိကြားပြန်သွားပြီးမကြာမီ နတ်သမီးတစ်ယောက်နှင့် နတ်သား တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မာန်းယွိုင်၏ လူများကို ကူညီသည်။ စီမံကွပ်ကဲဖွယ်များကို ကောင်းစွာ စီမံပေးသည်။

နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် နတ်သမီးမှ သားလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်လာခဲ့သည်။ အမည်မှာ ဗယမာန်ရဲဖြစ်သည်။ သူသည်ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သည်နှင့်အမျှ ခွန်အားဗလလည်း ကြီးမားပေသည်။

မာန်းယွိုင်၏ လူများသည် ဗယမာန်ရဲအား ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့် မင်းမြှောက်လိုက်ကြလေ၏။

ဗယမာန်ရဲ မင်းဖြစ်လာသောအခါ တိုင်းပြည်မှာ ပိုမိုစည်ကား ကြီးကျယ်လာပြန်ပေ၏။

ကျင်ကြီးမှဖြစ်သော မင်းသားကလေး

ဗယမာန်ရဲသည် နေစောင်းချိန်တွင် ရွှေမြို့တော်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ပြန်လာခဲ့၏။ သူသည် တစ်နေ့လုံး တောထဲလှည့်လည်ခဲ့၏။ သူ့လက်ထဲတွင်ကား လေး၊ မြား၊ ဓား၊ လှံနှင့် ထမင်းထုပ်သာပါ၏။ သားကောင် တစ်စုံတစ်ရာ ပါမလာချေ။

သူသည် စိတ်မော လူမောဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်ခြေရင်း၌ ဝင်ရောက်နားခို၏။ ထိုအခါတွင်မှ ဆာလောင်ရမှန်းသိ၏။ အဆင်ပြေပါသည်။ သူ၏ ထမင်းထုပ်သည် ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘဲ သူ့ခါးတွင် တန်းလန်းရှိနေသဖြင့် အဆင်ပြေပေသည်။

သို့ရာတွင် အဆင်မပြေသောအရာတစ်ခု ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။ ဗိုက်နာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်နေရာ၌ မြေမရှိ၊ သဲမရှိ။ ကျောက်သားကျောက်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်နေသော်လည်း ဗယမာန်ရဲ မအောင့်နိုင်ပါ။ လွယ်မထားနိုင်သောဒုက္ခကို စွန့်ပစ်ပြီးလျှင် သစ်ရွက်ခြောက်များဖြင့် ထူထဲစွာ ဖုံးအုပ်ပစ်ခဲ့လေ၏။

ဝက်ဝံမတစ်ကောင်သည် သစ်ရွက်ခြောက်အောက်မှ ထွက်ပျံလာသော အနံ့ကို အဝေးကြီးမှရသည်။ အနံ့ခံကာ အနံ့လာရာသို့ လိုက်လာပြီး လူ့အညစ်အကြေးများကို စားမျိုမိသည်။ မည်သည့်ဝက်ဝံမှ မသိုမသန့်ကိုမစား။ ယခု စားမိပြီ။ သရိုးသရီဖြစ်လာသည်။ ဝက်ဝံမ စူးစမ်းရ လေ့လာရပြီ။

သူ့တွင်ခံစားရသော သရိုးသရီမှာ သန္ဓေတည်လက္ခဏာဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် စူးစမ်းရ၊ လေ့လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝက်ဝံမ၏ စူးစမ်းမှု လေ့လာမှုမှာ အချည်းနှီးမဖြစ်ပါ။ သူမွေးဖွားသောကလေးမှာ သဘာဝကိုဆန့်ကျင်လျက် လူသားယောက်ျားကလေးဖြစ်နေပြီး ဖအေအမည်ကို မေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သားကလေးသည် ဖအေနှင့်မခြား အားခွန်ဗလ ကြီးမား၏။

မိခင်ဝက်ဝံမကြီး ပြောပြညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဖခင် ဗယမာန်ရဲကို လိုက်လံရှာဖွေ၏။ ဗယမာန်ရဲကလည်း ဝမ်းသာအယ်လဲ ကြိုဆိုသည်။ ကွန်ဒိုင်အမည်ဖြင့် မြှောက်စားသည်။ ကွန်ဒိုင်ဟူသည် ဝက်ဝံမင်းသားဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

ဝက်ဝံမင်းသားသည် တွေ့လိုသောဖအေနှင့် တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေလေ၏။ အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါတွင်ကား နေရာဟောင်းကိုလွမ်းသည်။ အမေ့ကို သတိရသည်။ သို့အတွက် ခမည်းတော်ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုခွင့်ပန်ကာ ရွှေနန်းတော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

တောထဲတောင်ထဲရောက်သောအခါ ဝက်ဝံမင်းသား ပျော်ရွှင်၏။ ချောင်းတွေကိုဖြတ်၊ မြစ်တွေကိုကူး၊ တောတွေကိုတိုးရလျှင် ပိုပြီးပျော်သည်။

တေးချင်းတကြော်ကြော်ဖြင့် လာခဲ့ရာ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် စမ်းချောင်းတစ်ခု၏ အဖျား၌ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။

မိန်းမချောသည် ကွန်ဒိုင်ကို မမြင်ယောင်ဆောင်ကာ တေးတညည်းညည်းဖြင့် ရေချိုးနေ၏။ သူ့အား မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မမြင်သည်ဖြစ်စေ ကွန်ဒိုင် ခရီးမဆက်နိုင်တော့ပါ။

ထိုမိန်းမချောမှာ လူမဟုတ်ချေ။ လူယောင်ဆောင်နေသော နဂါးမတစ်ကောင်သာဖြစ်၏။

နဂါးမမှာလည်း ကွန်ဒိုင်အား မပယ်လှန်နိုင်ပါ။ ရက်ပေါင်းများစွာ မိုးမမြင် လေမမြင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင်ကား နဂါးမကလေးသည် အစာရှာထွက်ရန် လိုအပ်လာတော့သည်။ ချစ်လင်အပါးမှ မခွာလိုသော်လည်း အစာရှာထွက်မှဖြစ်မည်။

“မောင်မောင်စားဖို့ သစ်သီးတွေ ငါးပုစွန်တွေ သွားရှာချေဦးမယ်”

နော်၊ သိပ်မကြာဘူး... ခဏလေးပါ”

သည်သို့ မှာထားရရှိဖြင့် နဂါးမမှာ စိတ်မချ။ သို့ကြောင့် သူ့လင်ကို ပိုက်ကွန်ကြီးဖြင့် အုပ်ထားခဲ့သည်။

ဝက်ဝံမင်းသားမှာ ဤသို့လုပ်သည်ကို ခံနေတတ်သူမဟုတ်ရကား ပိုက်တစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဓားဖြင့် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်ပြီး ထွက်လာသည်။ သူသည် သူ့မယား၏ ခြေရာကိုခံကာ လိုက်လာသည်။

မယားနဂါးမမှာ လင့်အတွက် အစားအစာများကို ကမ်းပေါ်တွင် ချထားကာ နဂါးအသွင်ဖြင့် လွတ်လပ်အေးဆေးစွာ ရေချိုးနေခိုက်ဖြစ်သည်။ လင်ကို မြင်လိုက်ရချိန်ဝယ် နဂါးအသွင်ယူထားမိသည်ကိုမေ့ပြီး စိုးရိမ်တကြီးအော်၏။

“မောင်မောင်... ဘာပြုလို့ လိုက်လာတာတုံး၊ အို... မောင်မောင်ရယ်၊ တောကောင်တွေနှင့် တွေ့မှဖြင့်”

အသံမှာ သူ့မယား၏အသံ။ မြင်ရသောအရာမှာ နဂါးကြီး။ စမ်းချောင်းကမ်းပါးပေါ်တွင် သစ်သီးများနှင့် ငါးများ ပုစွန်များ။

ထိုအခါတွင် ထိုနဂါးမှာ သူ့မယားဖြစ်ကြောင်း ဝက်ဝံမင်းသားနားလည်လိုက်လေ၏။

နဂါးမမှာ ကိုယ့်အမှားကို သတိပြုမိသည်။ လူ့အသွင်သို့ သူပြောင်းလွဲသော်လည်း အမှားကို ပြင်၍မရ။

“နှမငယ်... မင့်ကို လူထင်ပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့မိတယ်၊ လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေနဂါးပါကလား”

“နှမ... ဘယ်တော့မှ နဂါးအသွင်ကိုမပြောင်းတော့ပါဘူး မောင်မောင်”
နဂါးမက ဝမ်းနည်းစွာ အသနားခံသည်။

“သို့ပေမဲ့ နဂါးဟာ နဂါးပဲကွယ်၊ မောင်တို့အချစ်ကို ရပ်တန့်ကြပါစို့”

“နမမှာ သားသမီးရှိနေပြီ မောင်မောင်၊ မျက်နှာမြင်ပြီးသည်အထိ သည်းခံပါမောင်မောင်”

ဝက်ဝံမင်းသား၏ အဖြေမှာ ခေါင်းခါခြင်းသာဖြစ်သည်။

“သို့ဖြစ်ရင် ခဏဆိုင်းပါနော်”

“အေး... ခဏဆိုရင်တော့ ဆိုင်းနိုင်ရဲ့”

ထိုတစ်ခဏတွင် နဂါးမသည် သူ့တန်ခိုးဖြင့် ပဋိသန္ဓေ ရင့်မာလာ အောင် လုပ်သည်။ သန္ဓေကို မွေးဖွားသည်။ ယောက်ျားကလေး။

“နဂါးပြည်ကို သည်သားကလေးကို ခေါ်သွားလို့မရတဲ့အတွက် မောင်မောင်ပဲ ခေါ်သွားပါတော့”

“ကလေးက ငယ်လွန်းတယ်ကွယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နို့တိုက်မတုံး”

“မစိုးရိမ်နှင့် မောင်မောင်၊ မဲနိုင်ရွက်ထဲမှာ နို့ညှစ်ပြီး ထည့်ပေး ထားမယ်၊ ကလေးနို့ဆာရင်... လာ လာပြီး ယူပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် ဝက်ဝံမင်းသား ကွန်ဒိုင်သည် သားငယ်နီတာထွေးကို ယူဆောင်ခဲ့ခွာခဲ့လေ၏။ ထိုသားကလေး ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဝက်ဝံ မင်းသားသည် အမျိုးကို ထိမ်ချန်မထားပေ။ အဘွား ဝက်ဝံမ၊ အမေ နဂါးမဖြစ်သည်ဟု ဖွင့်ပြောပြ၏။

သို့အတွက် သားတော်ကလေးသည် မိခင်နဂါးမထံ သွားရောက် လည်ပတ်ရာ ဘိုးအေ နဂါးကြီးကိုပါ တွေ့ရသည်။

ဆွေမျိုးနဂါးများက သားတော်ကလေးအား ချစ်ခင်ကြပါ၏။ ချစ်ခင်သော်လည်း မျိုးမတူ ဇာတ်ခြားသဖြင့် ကြာရှည်စွာ မနေနိုင်။ ဖခင်ရှိရာ လူ့ရပ်ဌာန်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူ့အပြန်တွင် ဘိုးအေနဂါးကြီးက ကြေးအိုးတစ်လုံး လက်ဆောင်ပေး၏။

“ငါ့မြေးမှာ အခက်အခဲတွေ့ရင် ဖြေရှင်းဖို့”

သားတော်ကလေးသည် လူ့ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူ့ရဲကောင်းမျိုး

ဖြစ်သဖြင့် လမ်းရှာ မနေပေ။ တောကြီးကို တိုးပြီးလာသည်။
 တောကြီးကား ရှေ့တိုးလေလေ ထူထပ်လေလေ ဖြစ်ရုံမက
 နောက်ဆုံးတွင် ဆူးတောအလယ်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။
 သားတော်ကလေးမှာ ရှေ့မတိုးနိုင်၊ နောက်မဆုတ်နိုင် ဖြစ်လာသ
 ဖြင့် ကြေးအိုးဖြင့်ယမ်းလိုက်ရာ တောကြီးပျောက်ပြီး မြို့တစ်မြို့ ပေါ်
 လာလေ၏။

ပေါ်လာသောမြို့မှာ သာယာလှပသည်။ ကြီးကျယ်စည်ကား
 သည်။ မိုင်ဝိုင်းမြို့ဟု ခေါ်တွင်သည်။

လှံပျံရှင်ဘုရင် လုန်ဂေါ်

ဝက်ဝံမင်းသား၏ ခမည်းတော် ဗယမာန်ရဲ၏ မိဖုရားမှာ လပုန်
 မင်း၏ သမီးတော်ဖြစ်သည်။ ထိုမိဖုရားမှာ ခွန်ကောင်အမည်ရှိ သားတော်
 တစ်ပါးနှင့် ခွန်လန်အမည်ရှိ သားတော်တစ်ပါး မွေးဖွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဇင်းမယ်တိုင်းပြည်မှာ ဘုရင်ကင်းမဲ့နေသည်။ တိုင်း
 သူ ပြည်သားတို့ ကိုးကွယ်သော ရသေ့နှစ်ပါးရှိသည်။ သူတို့က မင်းမဲ့
 တိုင်းပြည်အဖြစ် ကြာရှည်နေမည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။ သင့်လျော်မည့်
 သူကို ရှာဖွေသောအခါ နာနင်သာမ ဒေဝီကို တွေ့ကြရ၏။

နာနင်သာမဒေဝီသည် မုနိန်အရဝေါင် ဘုရင်၏ သမီးတော်ဖြစ်
 ၏။ ထိုမင်းသမီး၏လင်မှာ သုဗြဟ္မရာဇာဖြစ်ရာ မယားနှင့်သားကိုပစ်
 ပြီး တောထွက်ရဟန်းပြုသွားသဖြင့် သားနှစ်ယောက်နှင့် ကျန်ခဲ့ရှာ၏။
 သူ၏ သားတော်များမှာ မဟာနန္ဒရာဇနှင့် နန္ဒရာဇာ ဖြစ်ပေ၏။

ရသေ့နှစ်ပါးသည် နာနင်သာမ ဒေဝီထံသို့ ကြွရောက်လာကြပြီး
 ဇင်းမယ်နိုင်ငံသို့ လာရောက်စိုးစံရန် အမိန့်ရှိကြ၏။ မင်းသမီးက မိန်းမ
 သား ဖြစ်သဖြင့် မလုပ်လိုကြောင်း အကြောင်းပြ ငြင်းဆန်၏။ ရသေ့

များက “လုပ်သာလုပ်ပါ၊ အခက်အခဲဟူသ၍ ဖြေရှင်းပေးမည်” ကတိ ခံကြသဖြင့် သဘောတူ လက်ခံလိုက်သည်။

ဇင်းမယ်ဘုရင်မ နာနင်သာမ ဒေဝီသည် တစ်ခုသော ဆောင်းရာ သီတွင် နန်းမတံခါးဝ၌ နေစာလှုံနေစဉ် ကျီးကန်းတစ်ကောင်ရောက် လာကာ နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်သွားလေသည်။ ဘုရင်မမှာ သတိရှိသဖြင့် အနာတရ မဖြစ်။

သို့ရာတွင် အကြောင်းခြင်းတကို သိလိုသဖြင့် ပညာရှိများအား ပင့်ခေါ်မေးမြန်းသည်။

“မှန်လှပါ အရှင်သခင်မကြီးဘုရား... ကျီးကန်းဟာ ကျီးကန်း မဟုတ်မူ၍ သမ္မာဒေဝနတ် ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား၊ အရှင် သခင်မ ဘုရား နေစာလှုံသည့် နေရာအောက် မြေကြီးထဲတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရ ဓာတ်တော်မြတ်များ ကိန်းအောင်းနေတဲ့အတွက် ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”

ဤတင်လျှောက်ချက်ကို ပညာရှိတစ်ဦးက ထပ်မံ ဖြည့်စွက်၏။

“သို့ရာတွင် သရီရ ဓာတ်တော်မြတ်များကို အလွန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ နတ်က စောင့်ကြပ်နေကြောင်းပါ၊ သူ့အမည် စိုင်းယောင်ခေါ်ကြောင်းပါ ဘုရား”

ထိုအခါ ဘုရင်မကြီးက ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။

“ယင်းသို့ဖြစ်က သင့်လျော်သောသူကို ရှာဖွေကာ ဖော်ထုတ်စေ မောင်မင်းများ”

အမတ်များသည် သင့်လျော်သောသူကို ရှာဖွေကြရာ အစွမ်းထက် သော မှော်ဆရာတစ်ဦးကို တွေ့ကြရ၏။ မှော်ဆရာသည် မင်းမိန့်ဖြစ်၍ လိုက်လာရသော်လည်း ထိုအလုပ်ကို မလုပ်လိုချေ။

“အစောင့်နတ်ဟာ အလွန်ကြမ်းတမ်းပါတယ်ဘုရား၊ သို့ရာတွင် သာသနာတော်အရေးမို့ အသက်ပေးပြီး ဆောင်ရွက်ပါမယ်ဘုရား”

မှော်ဆရာသည် ဓာတ်တော်မွေတော်များ တူးဖော်ရေးကို မဆောင်ရွက်သေးပေ။ နတ်ရေစင်များကို ဦးစွာစီရင်ပြီး အမတ်များအား ပေးအပ်၏။

“အမတ်မင်းတို့၊ ဓာတ်တော် မွေတော်များကို ကျွန်တော် တူးဖော်တဲ့အခါ အစောင့်နတ်မိစ္ဆာက ရန်ရှာပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်လဲကျသွားတိုင်း ဟောသည် နတ်ရေစင်နှင့် ဖျန်းပေးတော်မူကြပါ”

မှော်ဆရာသည် မှာကြားပြီးနောက် တပည့်လက်သားများကို ကွပ်ကဲဦးဆောင်လျက် မြေပြင်ကိုတူးသည်။ ကျောက်သေတ္တာကြီးကို တွေ့သဖြင့် ဆွဲဖွင့်နေစဉ်မှာပင် မှော်ဆရာ ခေါင်းပြတ်လျက် လဲကျသွားသည်။

အမတ်များက မှော်ဆရာကို ပွေ့ထူကြသည်။ ခေါင်းကိုပြန်တော့ကာ နတ်ရေစင်ဖြင့် တောက်ပေးလိုက်သည်။ မှော်ဆရာပြန်လည်အသက်ဝင်လာကာ ဆက်လက်ဖွင့်သည်။ ကျောက်သေတ္တာထဲမှ သံသေတ္တာကို မြေပြင်ပေါ်သို့ သယ်ထုတ်လာကြသည်။ ကျောက်သေတ္တာထဲ၌ သံစေတီကို တွေ့ရသည်။ သံစေတီကို မလိုက်သောအခါ ကြေးစေတီပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ငွေစေတီကို လက်နှင့်ပင့်၍ မလိုက်ရာတွင် မှော်ဆရာလဲသွားပြန်သည် အမတ်များလည်း ယခင်နည်းအတိုင်း အလျင်အမြန် ဆောင်ရွက်သည်။

မှော်ဆရာလည်း ဆက်လက်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ရွှေစေတီအောက်၌ နဝရတ်စေတီကို တွေ့ရသည်။ နဝရတ်စေတီကို ဖယ်လိုက်သောအခါ သရီရဓာတ်တော်များ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင်ကွန့်မြူးလျက် ဖူးတွေ့ကြရ၏။

မိစ္ဆာနတ် ဆုတ်ခွာသွားသင့်၏။ မသွားပါ။ ရေစင်ခွက်ကို ခြေဖြင့်ကန်ပစ်သည်။ ဓာတ်တော်များထံ အာရုံရောက်နေကြသဖြင့် နတ်ရေစင်ခွက် မှောက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါတွင်မှ နတ်ယုတ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လက်စား
ချေရာ နတ်ရေစင် မရှိတော့သဖြင့် မှော်ဆရာမှာ အသက်ဆုံးရှုံးရလေ၏။

လူအများမှာ မှော်ဆရာအတွက် စိတ်မကောင်းကြပါ။ သရီရ
ဓာတ်တော်များကို ရရှိကိုးကွယ်နိုင်သဖြင့် ဝမ်းမသာဘဲလည်း မနေနိုင်ပါ။
ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြင့် စေတီတည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော်
များကို ဌာပနာကြ၏။ မှော်ဆရာ၏ သားသမီးများကိုလည်း ချီးမြှင့်
မြှောက်စားကြ၏။

စေတီတော်ကြီး ပြီးစီးသွားပြီ။ နိုင်ငံတော်ကြီးမှာလည်း မကြံဖူး
အောင် စည်ကားတိုးတက်လာ၏။ ကုန်စည်ရောင်းဝယ် ဝင်ထွက်သွား
လာသူများနှင့် စည်ကားလွန်းလှသည်။ ဘုရင်မ၏ ဘုန်းဂုဏ်သတင်းမှာ
ထက်အောက် ညာကြေ ပျံ့နှံ့ထင်ရှားသည်။

တစ်ခုသော ညီလာခံကျင်းပနေစဉ် ဘုရင်မ၏ ရာဇပလ္လင်ရှေ့သို့
လှံပျံတစ်စင်း ရောက်လာသည်။

လှံဖျား၌ စာဆွဲထားသည်။

“ကျွန်ုပ် ဝဘုရင် လုန်၏ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ဇင်းမယ်
ဘုရင်မကြီး နာနင်သာမ ဒေဝီ... ကျွန်ုပ်သည် သင်မိဖုရားကြီးနှင့် လက်
ဆက်ခြင်းဖြင့် နှစ်ပြည်ထောင် ညီညွတ်အေးချမ်းစေလိုသည်။ သို့အတွက်
လက်ဆောင်တော်များနှင့် တမန်ရွှေလှံကို ရာဇသံစေလိုက်သည်”

လူမပါဘဲ လှံကိုချည်း ပစ်လွှတ်နိုင်သူအား နှစ်သက်သည်ဖြစ်
စေ၊ မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ ပမာမခန့် မလုပ်ရဲပါ။

သို့အတွက် ဘုရင်မကြီးသည် တမန်ရွှေလှံအား ကောင်းမွန်စွာ
စကားပြောရ၏။

“အသင်တမန်တော်၊ ပြန်စာရွှေဆနှင့် လက်ဆောင်တော်တွေ စီစဉ်
ချင်သေးတဲ့အတွက် ရက်အနည်းငယ်ဆိုင်းငံ့ပြီး သံတဲမှာ နေပါဦး”

အမတ်များသည် သံတမန်များ တည်းခိုနေထိုင်လေ့ရှိသော သံတံ
သို့ တမန်ရွှေလုံကို သယ်ပိုးသွားကြ၏။ ရွှေသလွန်ပေါ်၌ ကောင်းမွန်
စွာ တင်ထား၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဘုရင်မကြီးသည် အတွင်းခံထဘီမှ ချည်
မျှင်များကို တစ်မျှင်စီဆွဲထုတ်သည်။ ချည်မျှင်များကို လျှော်ဖွပ်ပြီးနောက်
ခေါင်းစွပ်အဖြစ် ရက်လုပ်သည်။

ခေါင်းစွပ်ပြီးစီးသောအခါ အခြားလက်ဆောင်များနှင့် ခေါင်းစွပ်
ကို ရွှေပေနှင့်အတူ တမန်ရွှေလုံတွင် ချိတ်ဆွဲပေးလိုက်လေ၏။

ဘုရင်မင်းတရားကြီး လုန်ဂေါ်သည် ရွှေလုံသယ်ဆောင်လာသော
ပြန်ကြားစာပေလွှာကို ဖတ်ရသောအခါ အလွန် ရွှင်လန်းဝမ်းသာ၏။

“လေးမြတ်စွာ ကြားရောက်လိုက်သည် အကြည်တော် လုန်ဂေါ်
ဘုရင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်အား လက်ဆက်လိုကြောင်းသိရသဖြင့် များစွာ
ဝမ်းသာပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ သားတော်နှစ်ပါးမှာ ငယ်ရွယ်
သေးသဖြင့် ထိုကလေးတွေ အရွယ်ရောက်အောင် စောင့်ဆိုင်းပါရန်
မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ဤစာနှင့်အတူ အထူးထူး အပြားပြားသော မိတ်
သဟာ လက်ဆောင်တော်များသာမက အရှင်မင်းကြီး ချမ်းစီးသော
ကာလတွင် ခေါင်းကိုစွပ်၍ ဖုံးအုပ်နိုင်ရန် အထူးလက်ဆောင်တော် စီမံ
ပေးပို့လိုက်ပါသည် အကြည်တော် လုန်ဂေါ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဘုရင်လုန်ဂေါ်သည် သဝဏ်လွှာကိုဖတ်ရသောအခါ အလွန်
ကျေနပ်၏။ မိမိပြည်ထက် များစွာကြီးကျယ်သော တိုင်းပြည်မှ ဘုရင်မ
က လက်ဆောင်တော် ဆက်သလိုက်ပြန်သောအခါ ရွှင်လန်းစွာ ဂုဏ်ယူ
၏။ ဂုဏ်ယူသည့်အလျောက် မချမ်း မအေးပါဘဲလျက် ခေါင်းစွပ်ကြီး
ကို စွပ်၏။

“တိုင်းကြီးပြည်ကြီး သခင် ဘုရင်မရဲ့ အချစ် လက်ဆောင်ပါ

တကား”

ယုတ်နိမ့်သောနေရာမှလာသော ချည်မျှင်များဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ခေါင်းစွပ်သည် ဘုရင်လုန်ဂေါ်၏ တန်ခိုးအာနိသင်များ၊ ဘုန်းကျက်သရေများကို ဖျက်ဆီးပစ်၏။ နှိမ့်ချပစ်၏။

ဘုရင်မကြီးသည် ရှေးအခါကမူ ဘုရင်လုန်ဂေါ်ကို အမှတ်မဲ့ နေခဲ့၏။ ယခုအခါတွင် အမှတ်မဲ့ မနေရဲတော့ပါ။ ထိုဘုရင်၏ နန်းတော်သို့ မိမိလူများကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြလျက် စေလွှတ်ရ၏။ အချို့သည် အထင်အရှားဖြစ်၍ အချို့မူ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် နေထိုင်စုံစမ်းကြ၏။

ဘုရင်မကြီး၏ သားတော်များဖြစ်သော မဟာနန္ဒရာနှင့် နန္ဒရာဇာတို့လည်း ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား၊ ကာ၊ လွှား စသည့်လက်နက်များကို လျှို့ဝှက်စွာ ပြင်ဆင်ကြ၏။ စစ်တိုက်ရန် ကျစ်လျစ်စွာ အားမွေး၏။

ဘုရင်လုန်ဂေါ်ထံသို့ အကြောင်းပြန်ကြားလိုက်ချိန်မှစ၍ တစ်နှစ်ပြည့်ချိန်ဝယ် ဘုရင်မသားတော်များ အသင့်ဖြစ်ပြီ။

စေလွှတ်ထားသော သူလျှို့များထံမှ သတင်းကောင်းရရှိ၏။ သတင်းကောင်းမှာ “ဘုရင်လုန်ဂေါ်၏ ဘုန်းတန်ခိုးများ ကွယ်သွားပြီ၊ လှံပျံလည်း သူ့အလိုလို မသွားတော့” ဟူ၍ပေတည်း။

သို့ဖြစ်သဖြင့် ဘုရင်မကြီး၏ သားတော်နှစ်ပါးသည် အလုံးအရင်း ကြီးစွာဖြင့် ချီတက်သွားကြပြန်သည်။ ဘုရင်လုန်ဂေါ်၏ ပိုင်နက်နယ်မြေများကို လျင်မြန်စွာ သိမ်းပိုက်သည်။

ဘုရင့်ဘုန်းတန်ခိုးကို အားကိုးနေခဲ့ပြီး ကိုယ့်စွမ်းကိုယ်စကို မေ့လျော့နေခဲ့သော တိုင်းသူပြည်သားများမှာ စစ်ရေး ရှုံးနိမ့်လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရင်လုန်ဂေါ် ထွက်ပြေးရသည်။

သူ့တိုင်းပြည်လည်း နာနင်သာမဒေဝီ၏ လက်အောက်သို့ ကျ

ရောက်သွားလေတော့၏။

ဗယမာန်ရဲ မင်းနေပြည်

ဗယမာန်ရဲသည် တစ်ကိုယ်တော်တည်း တောကစားထွက်လာသည်။ သူ့အတွက် ထုံးလိုခြေ ရေလိုနှောက်နိုင်သောနေရာဖြစ်သည်။ မျက်စိမှိတ်ပြီး သွားဦးတော့ လမ်းမမှား။ သို့ပါလျက်နှင့် ဗယမာန်ရဲ လမ်းမှားသည်။

လမ်းမှားခြင်းမှာ နတ်တို့ လှည့်စား၍ဖြစ်သည်။ နတ်တို့က ဤအရပ် ဤဒေသ၌ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ထွန်းကားပွင့်လင်းစေချင်သည်။ ထွန်းကားပွင့်လင်းစေရန်မှာ ဗယမာန်ရဲလို သတ္တိ ဗျတ္တိ နှစ်ဌာနစွမ်းသူ ရောက်လာမှ ဖြစ်မည်။

သို့အတွက် မျက်စိလည်အောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗယမာန်ရဲမှာ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရမလိုလို၊ ညာဘက် ချိုးရမလိုလိုဖြစ်နေစဉ် ရွှေသမင်ကိုမြင်၏။ ဗယမာန်ရဲ လှံဖြင့်လှမ်းပစ်၏။ ပွတ်ကာ သီကာ လွဲသွား၏။

သို့ကြောင့် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်ကာ အစွမ်းကုန် ပြေးလိုက်လေ၏။ ရွှေသမင်လည်း တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဗယမာန်ရဲသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး အမော ဖြေ၏။ သူ့မြင်ကွင်းထဲတွင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီး။ စမ်းချောင်းကလေးတွေ ဝိုက်ခွေ ရစ်လည်နေသည်။ တောသား တောကောင် တောကျေး တောငှက်များ ဆော့ကစား ပြေးလွှား တွန်ကြော်နေကြသည်။ တောပန်း တောင်ပန်းများအလယ်တွင် ပိတုန်းများနှင့် လိပ်ပြာရောင်စုံတို့ မြူးထူးနေကြသည်။

ရွှေမြို့တော်ကြီး တည်ထောင်နန်းစိုက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မြေနေရာ

ပဲ၊ ကြည့်စမ်း၊ ညီညွတ်လိုက်တဲ့ မြေပြင်၊ စည်မျက်နှာလား မှတ်ရ၊ မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတွေအတွက် ရိက္ခာအလုံအလောက်ရအောင် စိုက်စရာ မြေတောင်ရှိသေး...။

သို့သော် သည်မြေသည် ဗယမာန်ရဲ၏ ပိုင်နက်မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် နန်းတော်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သားတော် ခွန်ကောင်ကို ရှေ့တော်သို့ ဆင့်ခေါ်၏။ သူရောက်ရှိခဲ့သော အရပ်ဒေသသို့ ချီတက်သိမ်းပိုက်စေ အမိန့်ထုတ်ဆင့်၏။

ခွန်ကောင်၏တပ်ကြီးသည် ခမည်းတော်ညွှန်ပြသောအရပ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ချီတက်သွား၏။ ဆင်တောင်သို့ ရောက်လာပြီ။ တောင်ကျရေအလား ပြင်းထန်သော ရန်သူ့တပ်ကြီးကို ခွန်ကောင် ကြုံတွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ရန်သူသည် စစ်ရေးစစ်ရာ၌ ညံ့သည့်အတွက် တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားတော့၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ခွန်ကောင်သည် အင်ကြီးအားကြီးဖြင့် ဖိလိုက်သင့်၏။ တစ်ပွဲတည်းဖြင့် အပြီးအပိုင် သုတ်သင်ပစ်သင့်၏။ တပ်ချီရာသို့ လိုက်ပါလာသော သူ့မယားမှာ ကမ္မဇလေ လှုပ်ရှားလာပြီ။ သို့အတွက် မောင်းပေါက်တွင် တပ်ချ ရပ်နားထားလိုက်ရ၏။

ခွန်ကောင်၏မယားမှ ဖွားသောအရာမှာ သားတော်ကလေးဖြစ်၏။ တစ်တပ်လုံး ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေကြ၏။ ကလေးကို နန်ဇေယယုဒ္ဒဟု မှည့်ခေါ်လိုက်၏။

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဗယမာန်ရဲထံမှ စစ်ကူတပ်ကြီးတစ်တပ် ရောက်လာသည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်မှာ ညီတော်ခွန်လန်ဖြစ်သည်။

ခွန်လန်သည် နောင်တော်စစ်နားထားသည်ကို သဘောမကျချေ။ စစ်မြေပြင်သို့ မယားကိုခေါ်လာရပါမည်လားဟု အပြစ်တင်သည်။ ညီအစ်ကိုစကားများသောအခါ ရန်သူဝမ်းသာသည်။ ညီနောင်နှစ်ပါး၏ အင်အားကို ရန်သူမခံနိုင်။ သည်ညီနောင် စိတ်ဝမ်းကွဲသောအခါ ငယ်သားများလည်း မညီညွတ်တော့ချေ။

ဗယမာန်ရဲသည် မညီညွတ်ခြင်း ကပ်ရောဂါဆိုးကို ပြန့်ပွားခွင့် ကူးစက်ခွင့် မပြုနိုင်ပါ။

သားတော်နှစ်ပါးကို ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ စစ်တပ်ထက် ပိုမိုထိရောက်သော သူလျှိုနှစ်ယောက်ကို ဝဘုရင် မောင်ယွိုင်ထံသို့ စေလွှတ်လိုက်လေတော့၏။

ဝဘုရင် မောင်ယွိုင်ထံ အခစားဝင်လာသော မာန်ကုန်နှင့် မာန်ကျိန်တို့မှာလည်း ဝများသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဗယမာန်ရဲ မကောင်းကြောင်း များစွာပြောသည်။ ဗယမာန်ရဲ မတရားနှိပ်စက်သဖြင့် ထွက်ပြေးလာရကြောင်း၊ ဝဘုရင် မောင်ယွိုင်၏ ထံတော်ပါး၌ ခစားထမ်းရွက်လိုပါကြောင်း လျှောက်ထားကြသည်။

ဘုရင်မောင်ယွိုင်သည် မာန်ကျိန်နှင့် မာန်ကုန်တို့အား အပါးတော်တွင်ထားသည်။ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ပြုသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ဘုရင်မောင်ယွိုင်ပြောသမျှသည် ဗယမာန်ရဲထံ ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။

ဗယမာန်ရဲသည် ရသောသတင်းများကို အခြေပြုတည်ပြီး အသင့်ပြင်ဆင်ထားနှင့်သည်။

သုံးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဘုရင်မောင်ယွိုင်၏ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးကို နိုင်နိုင်သောအခြေအနေ ရှိနေပြီ။ သူလျှိုနှစ်ယောက်ထံမှ အခွင့်သာပြီဆိုသည့်သတင်း ရလျှင်ရချင်း မောင်ယွိုင်၏ တိုင်းပြည်ကို တရ

ကြမ်း ချီတက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဘုရင်မောင်ယွိုင်မှာ စစ်တိုက်ရာတွင်ပါ သူလျှိုနှစ်ယောက်ကို လက်သုံးထားမိသည်။ သူလျှိုတွေက ဗယမာန်ရဲအကြောင်းကို အဆများစွာ ချဲ့ကားပြီး သတင်းလွင့်သည်။ ဝစစ်သည်တွေမှာ မတိုက်ရမိက စစ်ရှုံးသောစိတ် ကိန်းအောင်းနေခဲ့ပြီ။ ဝဘုရင် မောင်ယွိုင်မှာ စစ်ရှုံး၍ ထွက်ပြေးရာတွင်ပင် သူလျှိုနှစ်ယောက်အား ချန်မထားနိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုအခါ အခြံအရံ အနည်းငယ်ဖြင့်သာ ပြေးပါသည်။ ဗယမာန်ရဲ၏ လက်ထဲသို့ သို့ပန်းအဖြစ် ကျရောက်သွားလေ၏။

ဗယမာန်ရဲသည် သူလျှိုဖြင့်လုပ်ကြံရသည့် အရသာကို ကောင်းစွာ သိသွားပြီ။

သို့အတွက် ဒွိုင်ဒုန်နယ်သား ဝတစ်ယောက်ကို ဇင်းမယ်သို့ လွှတ်ပြန်သည်။ ထိုသူလျှို ဝ၏အမည်မှာ မာန်ဖဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်မကြီး နာနင်သာမဒေဝီ နတ်ရွာစံခဲ့ပြီ။ မြေးတော်များ အုပ်စိုးနေပြီ။

ဇင်းမယ်ဘုရင်သည် မာန်ဖကို အလွန်ယုံကြည်သည်။ လက်ရုံးတစ်ဆူ အရာ၌ ထားသည်။

မာန်ဖကလည်း ဘုရင်ကြိုက်သမျှ အကုန်ဆောင်ရွက်ပြီး မကောင်းဟူသရွေ့ကို ဘုရင်အမိန့်ဖြင့် ကျူးလွန်သည်။

ဇင်းမယ်ပြည်သူပြည်သားတွေက ဘုရင်ကိုအထင်လွဲသည်။ တစ်နေ့တခြား မုန်းတီးလာကြသည်။ သည်ဘုရင်မရှိမှ အေးမှာပါဟူသော အတွေး ပြည်သူ့ရင်၌ ပြည့်လျှံလာချိန်သည် ရန်သူဗယမာန်ရဲ၏ စစ်တပ်ကြီး ရောက်လာချိန်ဖြစ်သည်။

ဗယမာန်ရဲ၏ တပ်များကို ဇင်းမယ်ဘုရင် မနှင်ထုတ်နိုင်။ ညီတော်၏ တပ်များရှိရာအထိ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။

ညီတော်မှာ ဗယမောင်ကိန်ဝှမ်တိုင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဗယမာန်ရဲ၏ တပ်များကို နှစ်ဦးပေါင်းအင်အားဖြင့် လည်း မတွန်းလှန်နိုင်ချေ။

ဤသို့ဖြင့် နာနင်သာမဒေဝီမင်းဆက်သည် ဇင်းမယ်၌ ဇာတ်သိမ်း ခဲ့လေ၏။

ဗယမာန်ရဲသည် ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်များကို ဖယ်ရှားပြီးနောက်တွင် နန်းတော်ဆောက်ရန်စီစဉ်သည်။ သူ့သဘောကျသောနေရာမှာ ရွှေသမင် လိုက်ရင်း သူတွေ့ခဲ့သည့် လွင်ပြင်ဖြစ်သည်။

ဟူးရား ပညာတတ်တို့ကမူ မာန်ယွိုင် (မောင်ယွိုင်) ၏ နန်းတော် ဟောင်းရှိခဲ့ဖူးသည့် ကန်ကျောက်အရပ်သာ အကောင်းဆုံးဟု အဟော ထွက်သည်။

နက္ခတ်ပညာရှင်များကလည်း သားတော်အစဉ် မြေးတော်အဆက် ငါးဆက်အထိ ဘုန်းမီးနေလ တောက်လိမ့်မည်ဟု ဟောကိန်းထုတ်သည်။

“မောင်မင်းများ... မင်းဆက်ငါးဆက်ဟာ လွန်ရောကျံ့ရော နှစ်ရာ ငါးဆယ် သုံးရာပဲ ကြာရှည်မှာပါကလား”

လုံ့လကြီးစွာ ပြုစုပျိုးထောင်ပြီး ခက်ခဲစွာတည်ဆောက်ရသော မင်းဆက်တစ်ဆက်သည် ဤမျှသာ တည်တံ့မည်ဆိုခြင်းကို ဗယမာန်ရဲ သဘောမကျပါ။ ထိုအခါ ဗေဒင်ပညာရှင်က တင်လျှောက်၏။

“ရွှေမြို့တော်ကြီး ကြီးကျယ်စည်ကားစေချင်ရင် မြို့စောင့်နဂါးမ ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ပသပါဘုရား၊ မြို့သက် နန်းဆက်ရှည်မြင့်ရေး အတွက်ကတော့ ရသေ့တစ်ပါးကိုပင့်ပြီး နန်းအပ်ပါဘုရား”

ဗယမာန်ရဲ ထိတ်လန့်သွား၏။

“အလို ဘာကြောင့် ရသေ့ကို နန်းအပ်ရမှာတုံး” ဟုမေး၏။

“သည်နေရာကို စတင်တွေ့သူဟာ ရသေ့ဖြစ်လို့ပါပဲ အရှင်မင်း

ကြီး၊ အမှန်တကယ် စီရင်အုပ်ချုပ်ရမှာက အရှင်မင်းကြီးဖြစ်ပေမဲ့ မင်းဆက်ရှည်မြင့်ရေး ကိန်းခန်းအရကတော့ ရသေ့ရဟန်းများသာ အမည်ခံပြီး အုပ်ချုပ်သင့်ပါတယ် ဘုရား”

မည်သို့ဖြစ်စေ ဗယမာန်ရဲသည် နန်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်သည်။

နေရာဟောင်းမှ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သူများကို အိုးအိမ် တည်ထောင်နေထိုင်ကြရန် ခေါ်ယူနေရာချထားပေးသည်။

ထိုသူတွေ ကြီးပွားချမ်းသာသည်ကို မြင်ရ ကြားရသူများ အများအပြား ရွှေ့ပြောင်းလာကြရာ လေးငါးနှစ်အတွင်း၌ စည်ကားကြီးကျယ်သော ရွှေမြို့တော်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

သို့သော် နန်းတော်ကြီးပြီး၍ နန်းတက်မည်ရှိသောအခါ ဗယမာန်ရဲမှာ အခက်အခဲတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံရလေ၏။

ယင်းမှာ ယတြာဆရာ၏ အဟောဖြစ်၏။

“အရှင်မင်းကြီးဟာ ယွန်းဖြစ်တဲ့အတွက် ဦးစွာပထမ ဝကို နန်းတင်သင့်ကြောင်းပါဘုရား၊ ထို့နောက်တွင်မှသာ ဝကိုနှင့်ထုတ်ပြီး အရှင်မင်းကြီး ဘိသိက်ခံသင့်ကြောင်းပါ။ ဤသို့ဆောင်ရွက်ပါမူ မြေးတော်အစဉ် မြစ်တော်အညွန့်သာမက တိ၊ တွတ်၊ ကျွတ်ဆက်အထိ မင်းဆက်ရှည်လျားနိုင်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“အကြောင်းကို တင်စမ်းဦး မောင်မင်း”

“သည်အရပ်ဟာ ဂုံတွေ့ရဲ့အရပ် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ ဘုရား”

ဗယမာန်ရဲ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

သူစစ်ပြုရသူများမှာ ဝတွေသာဖြစ်သည်။

ယခု နန်းတော်ဆောက်၊ မြို့တည်သောအရပ်မှာလည်း ဝဘုရင်စံစားသွားသော နေရာဟောင်းသာဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် အဘယ်ကဂုံ၏ နေရာ ဖြစ်ရသနည်း။

သို့သော် သူသည် တိုင်းသူပြည်သားများ စိတ်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့
စေရန်အတွက် ထိုအရာများကို လိုက်လျောခွင့်ပြုသည်။

ဤသို့ဖြင့် နန်းသိမ်းပွဲ ဆင်နွဲ့သူမှာ မာန်ဖဖြစ်နေသည်။

မာန်ဖမှာ ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် နန်းသိမ်းပွဲ ဆင်နွဲ့ရသည်။ စား
တော်ခေါ်ရန် တည်ခင်းထားသည်များကို စားသောက်ရသည်။ စား
သောက်နေဆဲတွင်မှ သူ့သခင် ဗယမာန်ရဲ ရောက်လာသည်။

“ဒါ မင့်နေရာလား၊ သွားစမ်း၊ အခုထွက်သွား”

ဗယမာန်ရဲသည် အများဆန္ဒကို ဤနှယ်လိုက်လျောရုံမက ဂုံအ
ဝတ်ကိုဝတ်ရသေးသည်။ ဂုံအိမ်ထောင်စု ကိုးဆယ့်ခြောက်အိမ်ထောင်
ကိုပါ ဖိတ်ခေါ်ပြီး နေရာချထားပေးရပြန်သေးသည်။

ဂုံပြည်ကြီး လွန်စွာကြီးကျယ် စည်ကားလာပြီ။

ဥတ္တရာသန်မင်းထံမှ ကန်တော့လက်ဆောင်တောင်းသော ရာဇသံ
ရောက်လာသည်။

ဗယမာန်ရဲက ပြက်ရယ်ပြုလွတ်လိုက်သည်။

သို့ကြောင့် ဥတ္တရာသန်စစ်သည်များ သိန်းချီလျက် ရောက်ရှိလာ
သည်။ ဗယမာန်ရဲ၏ အင်အားလည်း မသေးငယ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဥတ္တရာ
သန်များကို မနှင်ထုတ် မချေမှုန်းနိုင်။ မြို့တွင်းမှ ခုခံနေရတော့သည်။

ဥတ္တရာသန်များလည်း ကြာလာသောအခါ စားနပ်ရိက္ခာခက်ခဲ
လာသည်။ မြို့ထဲသို့လည်းမဝင်နိုင်။ မြို့ထဲသို့ ဥမင်တူးဝင်လျှင် မြို့ကို
သိမ်းနိုင်မည်။

ဥတ္တရာသန်ဗိုလ်ချုပ်သည် ဥမင်တူးရန် သင့်လျော်မည့်နေရာကို
လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။

ဗယမာန်ရဲ၏ သူရဲကောင်း ဗယနမ်တောင်က ထိုအခွင့်အရေးကို
လက်လွတ်မခံ။

သူရဲခိုအတွင်းမှထွက်ကာ လေးဖြင့် ခွင်းတော့သည်။
 ဥတ္တရာသန်များတွင် စစ်သည်အင်အား ကြီးမားပါ၏။ စိတ်ဓာတ်
 အင်အားကား နံ့ချာလွန်းသည်။
 သူတို့မိုလ်ချုပ်ကျဆုံးသွားလျှင် မလုပ်တတ် မကြံတတ်တော့။
 စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကုန်သည်။
 ဤအခွင့်ကောင်းကို ဗယမာန်ရဲ အမိဖမ်းပြန်သည်။
 လမိုက်ညတစ်ညတွင် မြို့တံခါးဖွင့်ပြီး တရကြမ်း ထွက်တိုက်
 တော့သည်။
 ဥတ္တရာသန် အများအပြား သေသည်။ အများအပြား သုံးပန်း
 ဖြစ်ကုန်သည်။ လက်နက် ဆင်မြင်း တောင်ပုံကန်သင်း ကျန်ခဲ့သည်။
 ထိုအချိန်မှစ၍ ဥတ္တရာသန်များ နောက်ထပ်မလာတော့ချေ။
 (ဝပုံပြင်)

ပြုသုထံ ရောက်သောကံ

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ရာမညတိုင်းတွင် သီလ သမာဓိဖြင့် ပြည့်စုံသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရှိသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ကျေးရွာတစ်ရွာအနီးတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ရွာနှင့်ကျောင်း၏ ကြားရှိ ဥယျာဉ်တွင် စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်နေသော ဒါယကာမှာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား အလွန်ကြည်ညိုသည်။ ကျောင်းသို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် ရောက်လာကာ ဆရာတော်ဘုရား၏ တရားတော်များကို နာယူလေ့ရှိသည်။

သူသည် ကျောင်းသို့ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း လှူဖွယ်ဝတ္ထု တစ်ခုခု ပါလာလေ့ရှိသည်။

ထိုနေ့တွင်ကား ဒါယကာသည် လှူစရာမပါဘဲ ရောက်လာ သည်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ တစ်ခုခု ကြုံလာရဟန်ရှိ၏။

ဆရာရင်း ဒါယကာရင်း ဖြစ်နေရကား ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရင်းနှီးစွာ မေးမြန်းသည်။

“ဒကာကြီး... မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းပါကလား၊ ဘာဖြစ်လာ သတုံး”

ဒါယကာသည် ရုတ်တရက်မဖြေသေးဘဲ ငေးမောနေပြီးမှ စိတ်

မချမ်းသာသောအသံဖြင့် လျှောက်ထား၏။

“ကျောင်းကိုလှူဖို့ရည်စူးထားတဲ့ ဒူးရင်းသီးဘုရား၊ သည်အချိန်ဆိုရင် ဆွတ်ဖို့တော်ပြီဆိုပြီးသွားတော့ မိုက်လိုက်တဲ့ ရှဉ့်ငပေါဘုရား၊ သည့်ပြင်အလုံးတွေကို ကိုက်ရင်မပြောပါဘူးဘုရား၊ အလုံးကောင်း မျိုးကောင်းမို့ ကျောင်းလှူမယ်ရည်စူးထားတဲ့အလုံးကိုမှ ကိုက်သွားလို့ပါဘုရား”

“စကားပုံရှိတယ်မဟုတ်လား ဒကာ၊ ငရှဉ့်ကံ ငရှဉ့်ရောက်၊ မုဆိုးကံ မုဆိုးရောက်၊ မြွေကံ မြွေရောက်ဆိုတာ”

“ကြားဖူးသလိုလိုတော့ ရှိပါသ ဘုရား”

“အေး အေး... အဲဒါကြောင့် ဒကာကြီး ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနှင့်၊ အလဟဿဖြစ်ပြီး ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ သစ်သီးအတွက်လည်း နှမြောတသ ပူပန်မနေနှင့်တော့၊ မကြာခင်မှာပဲ ရှဉ့်ငပေါကံဟာ ရှဉ့်ငပေါဆီ ရောက်လိမ့်မယ် ဒကာကြီး”

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားပြစကားကို ဒါယကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နာယူသည်။

သို့သော် ရှဉ့်ငပေါအား မည်သူကလာပြီး ကိုက်မည်နည်း စဉ်းစားကြည့်သည်။ စဉ်းစား၍မရသော်လည်း ဆရာတော်ကြီး၏ စကားများမှာ မှားယွင်းခဲ့သဖြင့် ထပ်တွန့် မလျှောက်ရဲပေ။

သို့ဖြင့် အခြားတရားစကားများဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ရှဉ့်ငပေါအကြောင်း၊ ဒူးရင်းသီးအကြောင်းသို့ စကားမရောက်တော့ပေ။

ဒါယကာသည် နောက်နေ့များတွင်လည်း ကျောင်းသို့ရောက်သည်သာ။ အထက်ပါအကြောင်းကိုကား စကားမစပ်မိချေ။

တစ်နေ့သောအခါတွင်ကား ဒါယကာသည် ကျောင်းပေါ်သို့ ပျာယံးပျာယာ တက်လာသည်။

“ရှဉ့်ငပေါက် ရှဉ့်ငပေါထံရောက်ဆိုတဲ့စကားဟာ တယ်မှန်ပါက လား” ဆိုပြီးမှ ဝတ်ချ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဧကသီကို လက်ကတော့ပြင်ထိုးရာ က လှမ်းမေး၏။

“ဒကာကြီး၊ ဘာတွေအကြောင်းထူးလာလို့ အော်ကျယ်အော် ကျယ် ဖြစ်လာတာတုံး၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါဦး”

“ထူးဆို ရှဉ့်ငပေါကြီးဘုရား”

“ဒကာကြီးဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှဉ့်ငပေါတွေ အများကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ပြောတဲ့ ရှဉ့်ငပေါက ကျော မွေးတွေနီရဲနေလို့ မှတ်မိနေပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကျောင်းလှူဖို့ ရည်စူးထားတဲ့ ဒူးရင်းသီးကိုမှ ရွေးကိုက်သွားတဲ့အကောင်ပါဘုရား”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မည်သို့မျှ မစွက်တော့ဘဲ စကား အဆက်ကိုသာ ငုံ့လင့်တော်မူ၏။

“မနက်ကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ မျက်စိအောက်တွင်ပဲ ကျောနီ ကြီးဟာ မုဆိုးရဲ့ မြားချက်တန်းလန်းကြီးနှင့် ကွမ်းသီးပင်ပေါ်က လိမ့် ကျသွားတာ မြင်လိုက်ရပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒါကြောင့် ရှဉ့်ငပေါရဲ့ကံဟာ ရှဉ့်ငပေါထံ ရောက်ဆိုတဲ့စကားဟာ တယ်မှန်ပါကလားလို့ ပြောတာပါ ဘုရား”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရာက မိန့်တော်မူ၏။

“အင်း အင်း... မုဆိုးကံလည်း မုဆိုးထံ ရောက်ရမှာပဲ”

ဒါယကာသည် အခြားတရားစကားများကို လျှောက်ထားဆွေး နွေးပြီးနောက် ကျောင်းမှ ပြန်သွားလေ၏။

ရက်များစွာကြာသွားချိန်တွင် ရှဉ့်ငပေါကိုပစ်ခတ်ခဲ့သော မုဆိုးမှာ

တောလည်ရင်း မြေခဲခံရပြီး ကွယ်လွန်လေ၏။

အထက်ပါ ဒါယကာကြီးသည် ထိုသတင်းကိုကြားလျှင် ကြားချင်း ကျောင်းသို့ပြေးလာပြန်၏။

“မုဆိုးရဲ့ကံ မုဆိုးထံရောက်ဆိုတာ တယ်မှန်ပါကလားဘုရား” အစချီကာ သူကြားခဲ့ရသမျှကို ဆရာတော်ဘုရားအား လျှောက်ထားလေ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးနေရာက ထွေးခံယူကာ ကွမ်းသွေးထွေးပြီးမှ အေးဆေးစွာ မိန့်တော်မူ၏။

“အေးလေ... မြေရဲ့ကံဟာလည်း မြေထံ ရောက်ရဦးမှာပဲပေါ့” တစ်ကြိမ်ပြော တစ်ခွန်းပြောဖြစ်သော်လည်း ဒါယကာ မှတ်မိသည်။ ရှဉ့်ငပေါနှင့် မုဆိုးအဖြစ်ကိုသိပြီးသဖြင့် ယုံကြည်စွဲမြဲသည်။

ထိုဒါယကာသည် မိမိ၏ဥယျာဉ် အလုပ်များကို နေ့စဉ်လုပ်ရ၏။ ကွမ်းခုး၊ ကွမ်းသီးပင်တက်၊ ဒူးရင်းပင်ရှင်း၊ မြေဖို့ အမှိုက်ရှင်း စသည်ဖြင့် အလုပ်များမှာ လုပ်၍ ကုန်သည်မရှိ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီရီနေသည်။

တစ်နေ့တွင် ချုံနွယ်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းနေသော ထိုဒါယကာသည် မြေကို ဓားဖြင့်ခုတ်မိလေ၏။ ချုံကမည်းမည်း၊ မြေကမည်းမည်းမို့ အရောင်ချင်းရောနေ၏။ ခုတ်မိပြီးသော အပိုင်းအစက တွန့်လိမ်ခုန်ပေါက်နေမှ မြေကိုခုတ်မိပါကလားဟု ဒါယကာသိလေ၏။

သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆရာတော်၏ မိန့်မြွက်စကားသည် ပေါ်လာတော့၏။

“ငရှဉ့်ကံ ငရှဉ့်ထံရောက်၊ မုဆိုးကံ မုဆိုးထံရောက်၊ မြေကံ မြေထံသို့ရောက်”

ရှဉ့်ငပေါကိုသတ်သောမုဆိုးကို မြေကကိုက်သတ်သည်။

ထိုမြွေကိုသတ်မိသောငါသည်လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဒုက္ခရောက်တော့မည်။ မြွေကိုက်ခံရမည်လော၊ သစ်ပင်ပိမည်လော၊ ကျားကိုက်ခံရမည်လော။

ဒါယကာဥယျာဉ်သမားမှာ အလုပ် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ မိမိလည်း ရှဉ့်ငပေါနှင့် မုဆိုး၊ မြွေတို့နည်းတူ ဒုက္ခတွေ့တော့မည်ဟု ထင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒါယကာမှာ အလုပ် မလုပ်နိုင်ရုံသာမက နေ၍လည်း မဖြောင့်တော့ပါ။ စားလည်းသည်စိတ်၊ အိပ်လည်းသည်စိတ်ဖြင့် ဖြစ်နေတော့ရာ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင့်ဥယျာဉ်ထဲဝင်ပြီး ဘုရင့်ရွှေဥဒေါင်းကို ခိုးယူသတ်စားလေ၏။

ဘုရင် အမွန်တမြတ်ထားသော ရွှေဥဒေါင်းပျောက်လျှင် ပျောက်ချင်း မင်းချင်းတို့ အပူတပြင်း စုံစမ်းရှာဖွေကြသည်။

ဥယျာဉ်သမား ဒါယကာကို ခိုးထုပ်ခိုးထည်ဖြင့် ဖမ်းမိသည်။ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကာ ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့ ပို့ဆက်ကြသည်။

ရှင်ဘုရင်သည် မင်းဘဏ္ဍာကို ကျူးကျော်စော်ကားသော ဥယျာဉ်သမားအား သေချာစွာ စစ်မေးတော်မူသည်။ ဥယျာဉ်သမားလည်း ဆရာတော်အားလှူရန် ရည်စူးထားသော ဒူးရင်းသီးကြီး ရှဉ့်ငပေါ အကိုက်ခံရပုံကို စတင် ဇာတ်ကြောင်းလှန်သည်။ မြွေကို ဓားဖြင့် ခုတ်မိပုံအထိ တင်လျှောက်အပြီးတွင် ဤသို့ နိဂုံးချုပ်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကံဟာလည်း ကျွန်တော်မျိုးဆီ မုချရောက်တော့မှာ သေချာပါတယ် အရှင်မင်းကြီး၊ ဒါဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဝံကုတ်ခံပြီး သေမလား၊ ကျားကိုက်ခံပြီးသေမလား စဉ်းစားကြည့်တော့ အဖိုးမတန်တဲ့ သေနည်းနှင့် သေမယ့်အစား ဂုဏ်ရှိရှိ အထက်တန်းကျကျ သေမယ့်ဆိုတဲ့စိတ်ကူး ပေါ်လာပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

“ဟဲ့ တရားခံ၊ လိုရင်းကိုတင်ဟဲ့”

အာဏာသားများက ကြိမ်းမောင်းငေါက်ငမ်းခြင်းဖြစ်၏။

“မှန်ပါ။ အထက်တန်းကျကျ ဂုဏ်ရှိရှိ သေဖို့နည်းကတော့ တိုင်းပြည်မှာ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်သတ်တာခံပြီး သေဖို့ပဲရှိတယ်။ ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲသည်လိုတွေးမိတဲ့အတွက် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် မသင့်သင့်အောင် မင်းဘဏ္ဍာကို ခိုးယူသတ်ဖြတ် စားသောက်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည် အရှင်မင်းကြီး”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သာမန်ရာဇဝတ်မှုအဖြစ် မရှုမြင်ချေ။ လေးလေးနက်နက် ဆင်ခြင်သုံးသပ်သည်။ အတန်ကြာအောင် တွေးတောသုံးသပ်ပြီးမှ အမိန့်တော်မြတ်ချမှတ်တော်မူသည်။

“ဟဲ့ ဥယျာဉ်သမား၊ မောင်မင်းရဲ့ကံကို ငါဆက်ပြီး မယူချင်ဘူး။ အကုသိုလ် အကြောင်းတရားဟာ သည်မှာဆုံးပါစေတော့၊ ဒါကြောင့် မောင်မင်းကို ရာဇဒဏ်ပေးခြင်းအားဖြင့် လက်စားမချေလို၊ အမှုမှလွတ်စေ”

(မွန် ဖုံပြင်)

နန်းနှောင်းခါရီ ဒွေးမယ်နော်

နဂါးပတ် ကျော့ကွင်းဖြင့်

ရှေးသရောအခါက မုဆိုးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ ထိုမုဆိုးသည် သားကောင်များဖမ်းဆီးရန် တောထဲ၌လှည့်လည်စဉ် ကြီးမားသော ရန်ပွဲကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ရန်ပွဲကား ဂဠုန်နှင့် နဂါးတို့၏ ရန်ပွဲပေတည်း။

ဂဠုန်သည် နဂါးကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်စားမျှပစ်ရန်အတွက် အပြင်းအထန်လိုက်သည်။ မုဆိုး၏ မျက်စိအောက်တွင်ပင် ဖမ်းမိသွားသည်။ ထိုအခါ မုဆိုးလည်း နဂါးကိုသနားသဖြင့် ဂဠုန်ကို လေးဖြင့်ပစ်သည်။ ဂဠုန်မြားမှန်ပြီး လိမ့်ကျသေဆုံးသွားသည်။

နဂါးမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မုဆိုးအား အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးသွားသည်။ ထိုအရာမှာ နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းဖြစ်သည်။

မုဆိုးသည် နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းကိုယူလျက် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ ဘုတ်တလုတ်ရေကန်သို့ ရောက်လာလေသည်။ မုဆိုးသည် ထိုရေကန်သို့ ယခင်ကလည်း မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည်။ မည်သို့မျှ အံ့ဩစရာမရှိ။ အထူးအဆန်း မတွေ့။

ယနေ့မူကား အသက်ရှူမှားစရာ အထူးအဆန်းကို မြင်ရလေပြီ။

2018

သာယာသော ရေနက်ထဲတွင် အလွန်လှပသော သတို့သမီးငယ် ခုနစ်ယောက် ရေချိုးနေကြသည်။ သည်လောက်လှပသော ယမင်းကညာ များကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သည်တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသောကြောင့် မုဆိုးမှာ မူးမေ့မတတ် ရူးသွပ်မတတ် ခံစားရသည်။

ထို့နောက် ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစ်စီထွက်၊ အကြောဆိုင်းကာ တွန့် လိမ်နေသည်များကို သတိဖြင့် ထိန်းချုပ်သည်။

အလှကညာများကို နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းဖြင့် ပစ်ဖမ်းတော့သည်။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ရေကစားနေသော လှကညာကလေးတွေ ရေထဲမှ ထိတ်လန့်တကြား ပြေးတက်သည်။

ကမ်းပေါ်တွင် ချွတ်ပုံထားသော အဝတ်တွေကို ကပျာကသီ ဝတ် သည်။ ဘယက်လည်ဆွဲများကို အပြေးအလွှားကောက်ဆင်သည်။ ကောင်းကင်သို့ သေပြေးရှင်ပြေး ပျံတက်ပြေးကြသည်။

အလှကလေးတစ်ယောက် နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းတန်းလန်းဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။ လက်တွင် နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းက ပတ်ထားသည်။ ဆွဲ ဖြုတ်၏။ မရ။ ဝမ်းသာအားရဖြင့် မုဆိုးပြေးလာသည်။ သူ့ကိုသတ် စားလိမ့်မည်ထင်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့စွာ တောင်းပန်၏။

မုဆိုးမှာ ဖမ်းစဉ်က လိုချင်သောကြောင့် ဖမ်းခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ လက်ထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ တစ်မိမိမိမိကြည့်သည်။ ကြည့်လေ လှလေ ဖြစ်သည်။ ထိရက် ကိုင်ရက်စရာ မရှိအောင် နုနယ် ပျိုမျစ်လွန်း သည်။

သို့အတွက် မင်းနေပြည်တော်သို့ခေါ်လာကာ ဘုရင့်သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းကို ဆက်သလိုက်သည်။

မုဆိုး၏ အဆောင်အရွက်မှာ မှန်ကန်၏။ သူ့ဖမ်းမိသောအလှ ကလေးကို သိမ်းပိုက်ငြားအံ့၊ အလှကလေးမှာ အစားဆင်းရဲ အနေဆင်း

ရဲဖြင့် ကြာရှည် အသက်ရှင်ရန်မလွယ်။ အိမ်ရှေ့မင်းထံဆက်သလိုက်
သောအခါ မုဆိုးလည်း ဆုလာဘ်များစွာရသည်။ အလှကလေးလည်း
ပြည့်စုံချမ်းသာစွာ နေရသည်။

ပုရောဟိတ်၏ လက်စားချေမှုကြီး

အလှကလေးသည် လှပတင့်တယ် ရှုချင့်စဖွယ်ကောင်းသော
အိမ်ရှေ့မင်းကိုပင် ကြောက်ရွံ့သည်သာဖြစ်၏။ ကြောက်ရွံ့ရခြင်းမှာ
သဘာဝမတူ ဇာတ်ခြားသဖြင့် ဖြစ်ပေ၏။

လှပမင်းကလေးမှာ မုဆိုးကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့မင်းကဲ့သို့ လူသားစင်
စစ်မဟုတ်ချေ။ နတ်ကိန္နရီဖြစ်သည်။

နတ်ကိန္နရီများသည် ငွေတောင်ပြည်၌ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော
တိုင်းပြည်တည်ထောင်၍ နေထိုင်ကြသည်။

ထိုတိုင်းပြည်သို့ လူသာမန်တို့ မရောက်ပေါက်နိုင်။ သို့အတွက်
လှပဆန်းကြယ်သော နတ်ကိန္နရီတို့၏ ငွေတောင်ပြည်ကို လူတို့ မသိ
ကြလေ။

ငွေတောင်ပြည် ပြည့်ရှင်မင်းတွင် သမီးတော်ခုနစ်ပါးရှိသည်။
အိမ်ရှေ့မင်း၏ ကြင်ရာတော် ဖြစ်လာသော လှကညာကလေးမှာ အငယ်
ဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုနတ်ကိန္နရီများသည် လူတို့နှင့်ခြားနားသော အချက်
တစ်ချက်သာရှိသည်။ ထိုတစ်ချက်မှာ ဘယက်တန်ဆာများကိုချွတ်ထား
လျှင် မိုးပေါ်သို့ မပျံတက်နိုင်။ ဘယက်တန်ဆာများ ဆင်ယင်လိုက်မှ
သာ ငှက်ကိန္နရီများနည်းတူ ပျံသန်းနိုင်သည်။

နတ်ကိန္နရီကလေး၏ အမည်မှာ ဒွေးမယ်နော်ဖြစ်သည်။

ဒွေးမယ်နော်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ချစ်ကြည်ဖြူစွာပေါင်း
သင်းလာကြရာ သားတစ်ယောက်ရချိန်တွင် ကြမ္မာဆိုးဝင်လာတော့၏။

ကြမ္မာဆိုးမှာ ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ အိပ်မက်နှင့် ပုရောဟိတ်၏ ရန်ငြိုး ဖြစ်သည်။

ပုရောဟိတ်သည် တစ်ချိန်သောအခါက တရားစီရင်ရေးတွင်ပါ အခွင့်အရေး ရရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် လာဘ်စားလွန်း၏။ လာဘ်စားပြီ ဆိုလျှင် အမှားကိုအမှန်၊ အမှန်ကိုအမှားဟု ကပြောင်းကပြန် လုပ်ရတော့ ၏။ သို့အတွက် တရားသူကြီးပုရောဟိတ်အား လူတို့ မုန်းတီးကြ၏။

တစ်နေ့သောအခါတွင်ကား လူအများ မခံမရပ်နိုင်အောင် သိသာ ထင်ရှားစွာ လာဘ်စားမှုကို ပုရောဟိတ်ကျူးလွန်၏။ လူတို့ မကျေနပ် သော်လည်း ဘယ်သို့သွားပြီး မည်သို့မည်ပုံ တိုင်တန်းရမည်ကိုမသိ။

ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းသည် လွတ်တော်မှဆင်းလာ၏။ မကျေနပ်သူများသည် မြေပြင်တွင် ဝပ်တွားလျက် အိမ်ရှေ့မင်းအား ရှိခိုးကြ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းက အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းသည်။ သိလျှင်သိချင်း နှစ်ဖက်အမှုသည် သက်သေများကို ဆင့်ခေါ်၏။ အမှုကိုချက်ချင်းကြား နာပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်၏။

လူတွေမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ “အိမ်ရှေ့မင်း သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ” အော်ဟစ်ဆုတောင်းကြ၏။ ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းများ ပစ် မြောက်ကြ၏။ အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောဆိုကြ၏။

ထိုအသံကို ပြည့်ရှင်မင်းကြားတော်မူသောအခါ အမတ်တို့ကို ခေါ်၍ မေးတော်မူ၏။ အမတ်များက ပုရောဟိတ် မတရားလုပ်သည် ကို အိမ်ရှေ့မင်း ဝင်ရောက်ပြုပြင်ရာက ပြည်သူတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်ဟစ်သံများဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်ကြ၏။

သို့အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်က ပုရောဟိတ်အား တရားသူကြီး အရာမှ ဖယ်ရှား၏။

ပုရောဟိတ်မှာ တရားသူကြီး မလုပ်ရတော့သဖြင့် လာဘ်စားစရာ လမ်းပိတ်သွားတော့၏။ လာဘ်မစားရ၍ အိမ်တွင် မစိုပြည်တော့ပါ။ သို့အတွက် အိမ်ရှေ့မင်းအား ကျိတ်ပြီး ရန်ငြိုးဖွဲ့ထား၏။ နေနှင့်ဦးပေါ့ ကွာ စသည်ဖြင့်။

ယခုအိမ်ရှေ့မင်း၏ ခမည်းတော်တွင် အိပ်မက်ဆိုးမက်ပြီ။ အိပ် မက်၏ အတိတ်နိမိတ်ကိုဖတ်ရန် ပုရောဟိတ်အား မိန့်မြွက်တော်မူ သည်။ ပုရောဟိတ်သည် အချက်ပေါ်ပြီဟု သဘောထားကာ ခြောက် လှန့်ပြီး နိမိတ်ဖတ်တော့သည်။

ကြင်ရာတော်အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ဒွေးမယ်နော်တို့မှာ ပုရောဟိတ် ၏ ရန်ငြိုး၊ ဘုရင်၏ အိပ်မက်သာမရှိလျှင် ပျော်ရွှင်စွာ နေကြရလိမ့် မည်။ ယခု ဒုက္ခရောက်ကြပြီ။

ဘုရင်မင်းမြတ် အိပ်မက်မက်ချိန်ဝယ် အိမ်ရှေ့မင်းမှာ နေပြည်တော် တွင် မရှိချေ။ နယ်စွန်နယ်ဖျားတွင် မုဒိမ်းတန္တ ထကြွနေသည် တင်လွှာ ရောက်လာသဖြင့် ကြွချီ နှိမ်နင်းနေရသည်။

ပုရောဟိတ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အိပ်မက်ကို ကြားရသော အခါ အလွန်ဝမ်းသာ၏။ ဝမ်းသာသော်လည်း ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် “အရှင်မင်းကြီး၏ အသက်အန္တရာယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေနန်းစည်းစိမ် ကိုလည်းကောင်း အန္တရာယ်ပြုကိန်းမြင်ကြောင်းပါဘုရား” ဟုလျှောက် တင်၏။

“ဟဲ့ ပုရောဟိတ်၊ သို့ကလိုဆိုက မည်သို့ လုပ်မည်နည်း”

“မှန်လှပါ။ ယခင်ကြီးပူဇော်မှသာလျှင် အန္တရာယ်များက ကင်းစင် ဝေးကာ ဘုန်းကြီး၍ အသက်ရာကျော်ရှည်ပါလိမ့်မည်ဘုရား”

ပြည့်ရှင်မင်း သဘောကျမည့်စကားများကို တမင်ရွေးပြီးတင် လျှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ယဇ်ကြီးဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုတုန်း မောင်မင်း”

“ရာလေးသီပါဝင်သောယဇ်ကို မဟာယဇ် ခေါ်ကြောင်းပါဘုရား၊ ကုန်းသတ္တဝါတစ်ရာ၊ ကျွဲ နွား ဆိတ် ဝက် ခွေး မြင်း ကုလားအုတ်ကြောင် စသည်တို့ဖြစ်ပြီး ရေသတ္တဝါတစ်ရာ၊ လေထဲတွင် ပျံသန်းနိုင်သော ငှက်မျိုးပေါင်းတစ်ရာ၊ ထိုမှတစ်ပါး လူမဟုတ် ငှက်မဟုတ်သော နတ်ကိန္နရာ၏ လည်ချောင်းသွေးနှင့် လူတစ်ရာတို့ ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”

“အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်စေ မောင်မင်း”

မိမိအသက်ဆုံးရှုံးလျှင် ဆုံးရှုံး၊ သို့မဟုတ် ထီးနန်းစည်းစိမ် ဆုံးရှုံးမည်။

ဘုရင်ကြီးသည် မည်သည့်အချက်ကိုမျှ လက်မခံနိုင်ပါ။

သို့ဖြစ်သဖြင့် ပုရောဟိတ်အား အာဏာကုန် လွှဲအပ်လိုက်တော့သည်။

အာဏာကုန် ရလျှင်ရချင်း ပုရောဟိတ်နှင့် နောက်လိုက်များသည် ရွှေမြို့တော်အတွင်း၌ သောင်းကျန်းကြတော့၏။ သူတို့ကြိုက်သောကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ်၊ နွား၊ မြင်းကို သူတို့ဆွဲလိုသော အိမ်ထဲဝင်ပြီးဆွဲခွင့် ရှိ၏။ မည်သူမျှတားဆီးခွင့်မရှိ။ တားဆီးသူသည် အာဏာလျှံဖြစ်မည်။

ယောက်ျားတို့လုံ့လ သေခါမှလျော့

မင်းနေပြည်တော်တစ်ခုလုံးတွင် အော်ဟစ်ငိုယိုသံများ ပွက်လျှံနေသည်။ မည်သည့်အတွက် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်းဟု မင်းချင်းတွေ အပြေးအလွှား စုံစမ်းကြသည်။

“ယဇ်ပူဇော်ဖို့အတွက် လူသူ ကျွဲ နွား ကျေးငှက်တွေကို ဝင်ဖမ်းဝင်ဆွဲနေတာပဲဟေ့”

မင်းချင်းများသည် ပုရောဟိတ်၏ တပည့်တပန်းများထံ ချဉ်းကပ်စုံစမ်းကြပြန်၏။ ရက်စက်သော လက်စားချေမှုကြီး ပေါ်လာ၏။

“ကုန်းသတ္တဝါ ရေသတ္တဝါနှင့် လေသတ္တဝါ လူသတ္တဝါ တစ်ရာ စီနှင့် မပြီးဘူးဟေ့၊ လူမဟုတ် ငှက်မဟုတ်တဲ့ နတ်ကိန္နရာရဲ့ လည်ချောင်းသွေးလည်း ပါသကွ”

“နတ်ကိန္နရာက ဘယ်မှာရမှာတုံး”

“နပါပေ့ မင်းချင်းရယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ချွေးမတော်ဟာ နတ်ကိန္နရာမဟုတ်လို့ ဘာတုံး”

တိုင်းတော်ပြည်တော်အတွင်း၌ အိမ်ရှေ့မင်းအား ကြည်ညိုသူ ပေါ၏။ ချစ်ခင်လိုလားသူ များပြား၏။ အိမ်ရှေ့မိဖုရား ဒွေးမယ်နော် ကိုလည်း နှစ်သက်လိုလားသူတွေ များစွာရှိသည်။

ထို ချစ်ခင် ကြည်ညို လိုလားသူများသည် အိမ်ရှေ့မင်း၏ အိမ်တော်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားကြသည်။

အိမ်ရှေ့မင်း၏ မယ်တော်မိဖုရားကြီးမှာလည်း နန်းတော်တွင် အနေနည်း၏။ မြေးတော်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ချင်သဖြင့် အိမ်ရှေ့ အိမ်တော်တွင်သာ အနေများသည်။

မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် မင်းချင်းများထံမှ မကောင်းသတင်းကို ကြားခါ ခဏတွင် ချွေးမတော်၏ ဘယက်တန်ဆာများကို အထုတ်ခိုင်း၏။ အဝတ်လဲခိုင်း၏။ ဒွေးမယ်နော်မှာ ယောက္ခမ မယ်တော်ကြီး ခိုင်းသောကြောင့်သာ ဝတ်ရ၏။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍ကား မသိ။

“ချွေးမတော်မှာ အသက်အန္တရာယ် ပေါ်ပေါက်နေပြီ၊ သည်တန်ဆာတွေကိုဝတ်ပြီး မယ်မင့်ဌာနေကို ပြန်ပေတော့”

မယ်တော်ယောက္ခမကြီးမှာ မပြောလျှင် မဖြစ်သဖြင့် မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ပြောရတော့သည်။ နို့ မခွဲသေးသော သားတော်ကလေးကို ဒွေးမယ်နော် မည်ကဲ့သို့ ခွဲခွာသွားနိုင်ပါမည်နည်း။

“သားတော်ကို မခွဲနိုင်ဘူး ဘုရား”

“မခွဲနိုင်လို့မဖြစ်ဘူး သမီးတော်၊ အသက် မသေသေးရင် နောင် တစ်နေ့မှာ ပြန်တွေ့ကြမှာပဲ၊ ကဲ... သွားတော့”

ဒွေးမယ်နော်သည် အိမ်ပြတင်းမှ ပျံတက်ထွက်ခွာ၏။ သားက လေး၏ ငိုသံပေါ်လာသဖြင့် ပြန်ဆင်းလာကာ နို့တိုက်၏။ မျက်ရည် လည်ရွဲဖြင့် ပွေ့ပိုက်နမ်းရှုပ်၏။

ထိုအချိန်တွင် “ဝိုင်းဟ ဝိုင်းဟ၊ မလွတ်ပေစေနှင့်” အော်သံများ ပေါ်လာ၏။ အိမ်တော်ဝင်းအတွင်းသို့ ပုဏ္ဏားဆယ်ယောက် ကြိုးတွေ ဓားတွေ တုတ်တွေ ဆွဲလျက် အော်ဟစ်ပြေးဝင်လာ၏။

“ချွေးမတော် ပြေး ပြေး၊ ဟိုမှာ လာနေကြပြီ”

မယ်တော် ယောက္ခမကြီးက အိမ်တော်ဝင်းအတွင်းသို့ မျှော်ကြည့် ရာက ဒွေးမယ်နော်အား ပြော၏။

ဒွေးမယ်နော်လည်း ကလေးငယ်ကို အထိန်းလက်ထဲသို့ ထိုးပေး ကာ ပျံသန်းပြေးထွက်ခဲ့ရလေတော့၏။

သူသည် မုဆိုးနောက်သို့ ခြေကျင်လိုက်ခဲ့ရဖူးသော လမ်းဟောင်း အတိုင်း ပျံသန်းလာ၏။ ငွေတောင်ပြည်အစပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ရသေ့ ကျောင်းသခံမ်း မြင်သဖြင့် ဆင်းလာ၏။ ရသေ့အား လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပေးကာ အကျိုးအကြောင်း မှာကြားပစ်ခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာ မငြိမ်သက်သောဒေသတွင် နေသားတံကျ ရှိအောင် စီမံပြီးနောက် တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည် ချီတက်လာသည်။

ခမည်းတော် မယ်တော်နှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များ တိုင်းသူပြည် သားများက ဝမ်းသာ ဝမ်းမြောက် ကြိုဆိုကြ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် အိမ်တော်သို့ မျှော်လင့်ခြင်းများစွာဖြင့် ရောက် လာ၏။ သားကိုကားတွေ့၏။ မယားကိုကား မတွေ့။

မယ်တော်ဘုရားမှာ မပြောလျှင် မဖြစ်သောကြောင့် ပြောရတော့ သည်။ မလိုက်ခဲ့ရန် မှာကြားသွားကြောင်းလည်း တစ်ဆင့် ပြန်ပြောပြသည်။

အိမ်ရှေ့မင်း လက်မခံပါ။ လေး၊ မြား၊ ဓား၊ လှံ၊ စားနပ်ရိက္ခာ များယူပြီး မယားနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ လာခဲ့ပြီးချိန်တွင် ရသေ့ကျောင်းကိုတွေ့သဖြင့် ဝင်ရောက်ဖူးမြော်သည်။ ရသေ့က ဒွေးမယ်နော်ပေးခဲ့သော မြလက်စွပ် ကို ပေးသည်။ အန္တရာယ်များသောကြောင့် ဤနေရာမှ လှည့်ပြန်ရန် မှာခဲ့ကြောင်း မိန့်တော်မူသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ရှေ့မင်း မနာယူပါ။ ကျောက်တုံးကြီး နှစ်လုံး ဆောင့်နေသည့်ကြားမှ ဖြတ်ကျော်သည်။ မီး တောက်ကို ကျော်နင်းသည်။

နောက်ဆုံးခရီးကား သဲမြစ်ဖြစ်သည်။

ရိုးရိုးမြစ်ထဲတွင် ရေတွေစီးဆင်းနေသည်။ သဲမြစ်ထဲတွင် သဲတွေ စီးမျောနေသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းကား ယောက်ျားကောင်းတို့၏ ထုံး နှလုံး မူလျက် ရအောင်ဖြတ်သန်းသည်။

သို့ရာတွင် သဲမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကမ်းပါးပြတ်ပေါ်သို့ ရောက် သောအခါ ခရီးဆုံးပြီ။ မည်မျှနက်၍ မည်မျှကြာကြာဆင်းရမည်ဟူသည် ကို မည်သူမျှ မသိပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် အပန်းဖြေရင်း အခြေအနေကို လေ့လာသည်။ သည်နေရာသို့ ငှက်ဆင်ကြီးတွေ လာ၍ လာ၍ နားသည်။ အိမ်ရှေ့ မင်းသွားလို၍ မျှော်ကြည့်နေသော မှိုင်းမှိုင်းညိုညို ဝေဝေရီရီ အရပ်သို့ ပျံသန်းသွားကြ၏။

ကောင်းစွာ နားနေ အိပ်စက်ရပြီးနောက်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းသည် ကျောက်တုံးများကြားတွင် ဝင်လျက် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။ ငှက်ဆင် ကြီးတစ်ကောင်ရောက်လာသည်။ ချီလာသောအစာကို ချပြီးစားသည်။

ထို့နောက် ပျံသန်းရန် အားယူသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းသား ပြေးထွက်လာသည်။ ခြေထောက်ပေါ်တက်ရပ်ပြီး လိုက်ပါသွားသည်။

ငှက်ဆင်နားသောနေရာသည် အမှန်ပင် ငွေတောင်ပြည်ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် တောင်ပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာသည်။ ရေကန်၌ ရေခပ်နေသော မိန်းမချောများကိုမြင်သဖြင့် ချဉ်းကပ်စုံစမ်းသည်။

“အကျွန်တို့ ညီမငယ်... လူ့ပြည်က လူသားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သုံးနှစ်ကျော်မှ ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို အကျွန်တို့နှင့် မရောယှက်ဘဲ တစ်နှစ်ထားတယ်၊ အခု သူ့ကိုယ်က လူနဲ့တွေ့ကို မင်္ဂလာရေကန်ကရေနှင့် သန့်စင်ပေးပြီး မူလနေရာမှာ ပြန်ဝင်ခွင့်ပေးမလို့”

“သည်လိုဆိုရင် အကျွန်ပင့်ပေးပါရစေ”

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ဒွေးမယ်နော်၏ အစ်မမြောက်ယောက်အား ရေအိုးပင့်ပေးသည်။ နောက်ဆုံးမိန်းမလှ၏ ရေအိုးထဲသို့ ဒွေးမယ်နော်၏ မြလက်စွပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မင်္ဂလာရေစင် ရေမြတ်များဖြင့် ဒွေးမယ်နော်အား ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုပေးကြသည်။ ခေါင်းမှဖြို၍ လောင်းကြသည်။ နောက်ဆုံး ရေအိုးထဲမှ ရေအကုန်တွင် ဒွေးမယ်နော်၏လက်ဝယ် မြလက်စွပ်ကြီး ဝတ်ပြီးသားဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟင် သူ ... သူ ... သူ လိုက်လာပါပြီကော”

ထိုသို့ရေရွတ်ကာ ဒွေးမယ်နော် ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးလေ၏။

ထိုသတင်းသည် ဒွေးမယ်နော်၏ခမည်းတော် ဒုမရာဇာမင်းကြီး၏ ရွှေနားတော်သို့ ချက်ချင်း ရောက်သွားလေတော့သည်။ မင်္ဂလာရေကန်ဘက်သို့ မင်းချင်းများ အမြန်စေလွှတ်ကာ လူစိမ်းအား အဖမ်းခိုင်းသည်။

နတ်ကိန္နရာတိုင်းပြည်၏ဥပဒေကား ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာ
သော သူစိမ်းမှန်သမျှအား သေဒဏ်ပေးစေ။

သို့ရာတွင် ယခုဖမ်းမိလာသော လူသားသည် သူစိမ်းလော။

သူတစ်စိမ်းမဟုတ်၊ သမက်တော်ဖြစ်သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ သဘောကွဲလွဲကြသည်။

ထိုဒွိဟသည် နန်းတွင်းရှိ အမတ်များသို့ပါ ကူးစက်တော့သည်။

သို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးမှာ သမက်တော်သေစေရန် ဉာဏ်ဆင်ရ
သည်။ ဉာဏ်ဆင်ပုံမှာ လူစွမ်းအပြိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် မြင်းဆိုး ဆင်ဆိုးများကို နိုင်အောင်စီးပြသည်။

လူစွမ်းကောင်းများနှင့်ယှဉ်ပြိုင်၍ ဓားရေး လှံရေး ပြသည်။ လေးစွမ်းပြ

သည်။ ဤကဲ့သို့ အစွမ်းထက်မြက်သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်

အချည်းနှီး မသေစကောင်းဟု မြင်လာသည်အထိ အစွမ်းပြသည်။

ယောက္ခမ ဘုရင်ကြီး လက်လျှော့လိုက်သည်။ သမီးတော်နှင့်

သမက်တော်တို့အား ကိန္နရာဓလေ့ဖြင့် ထိမ်းမြားပေးလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်း ဇနီးမောင်နှံသည် ငွေတောင်ပြည်တွင် လအနည်းငယ်

ကြာအောင် နေထိုင်ပြီးလျှင် လူ့ပြည်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာခဲ့ကြလေ

သတည်း။

ပြေးနိုင်မှ လွတ်မယ်ဟေ့နော်

ခမည်းတော်မင်းတရားကြီး နတ်ရွာလားသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်း

သည် ပြည်စည်းစိမ်ကို ရရှိ၏။ အိမ်ရှေ့မိဖုရား ဒွေးမယ်နော်လည်း

မိဖုရားခေါင်ကြီး နန့်နှောင်းခါရီ ဒွေးမယ်နော် အမည်တွင်လာ၏။

သူတို့၏သားတော်ကား မင်းရွှေကြူဖြစ်၍ မင်းရွှေကြူ၏ မိဖုရား

မှ သမီးတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်၏။ နန့်သော်ကဟု အမည်ပေးကြ၏။

မင်းရွှေကြူသည် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာပင်ဖြစ်သော်လည်း ခမည်းတော်ဘုရား၏ လွှဲအပ်ချက်အရ ပြည်အလုံးကို စီရင်ခွင့်ရထားသည်။

သမီးတော် နန့်သော်ကသည် ဘုရင့်မြေး အိမ်ရှေ့မင်းသမီးတော် ဖြစ်ပါလျက် ဆင်ထိန်းမောင်ထော်ပိုင်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေသည်။ ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်ဖြင့်ထိုးခြင်းပါတကားဟု မသိရှာကြ။

ထိုအတောအတွင်း၌ ခမည်းတော်ပြည့်ရှင်မင်း နတ်ရွာလားသော အခါ ရွှေကြူမင်း မင်းဖြစ်လာသည်။ နန်းသိမ်းပွဲ ကျင်းပချိန်မှာပင် သမီးတော်၏ သတင်းကို ရွှေကြူမင်းသိသည်။ အမျက်ဒေါသဖြစ်ပုံမှာ အိုးကင်းထဲသို့ နှမ်းစေ့ကို ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ပေတည်း။

“ရာ၏ မရာ၏၊ တော်၏ မတော်၏ မဆင်မခြင် စော်ကားသော ငထော်ပိုင်အား ယခု ဖမ်းဆီးကွပ်မျက်စေ”

မောင်ထော်ပိုင်၏ သူငယ်ချင်းများမှာ တစ်နေ့နေ့တွင် ဤမိန့်တော်သံကို နာခံရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ အချစ်မွန်နေသော မောင်ထော်ပိုင်က ဘာမျှမလုပ်။ သူငယ်ချင်းတွေကသာ စိုးရိမ်စွာဖြင့် ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသတင်းကို သန့်ခနဲကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း မောင်ထော်ပိုင် ပြေးလေတော့သည်။

ရွှေကြူမင်း၏ အမိန့်တော်ကား သည်မျှဖြင့် မပြီးလေ။

“သမီးတော် နန့်သော်ကသည် အမျိုးဂုဏ်ကို မစောင့်စည်း၊ မိဘမျက်နှာမထောက်၊ ကျေးကျွန်နှင့် ဖောက်ပြန်သူဖြစ်သောကြောင့် မီးတိုက်သတ်စေ၊ မီးတိုက်သတ်ရာသို့ ဆွေတော်မျိုးတော်များ လာရောက်ကြည့်ရှုကာ တစ်ယောက်လျှင် ထင်းတစ်ချောင်းစီထည့်ကြစေ”

မင်းရွှေကြူက ပြည့်ရှင်မင်းအမြင်ဖြင့်ကြည့်ကာ အမျိုးမစောင့်သူအား ထိုက်တန်သောပြစ်ဒဏ်ကို စီရင်သည်။ သို့ရာတွင် မိဖုရားကြီးမူကား မအေစိတ်ဖြင့်သာ ကြည့်မြင်ခံစားသည်။